

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jn 14,6

Брой 1 (1446)

София, януари 2011 г.

Цена 0.50 лв.

„Поклонението на Вълхвите“ - художник Луис де Моралес, XVI в.

Трудната среща на призванието

От 10 до 12 декември в София, в манастира на отците кармилити на ул. „Анджело Ронкали“ 4 се проведе четвъртата, последна младежка среща на тема „Призванието в живота“. Конкретната тема на срещата беше „Призванието и зрелостта на человека“.

Срещата започна на 10 декември, петък вечер, с настаниване на младежите, които бяха около десетима. Всички вечеряха вкусно с отец Петър Цвъркал, който ги запозна с програмата. Същата вечер последваха игра и беседа, изнесена от отец Тадей, кармилит, на тема „Зрелостта на человека“. Той даде примери от Библията как Господ призовава человека. Преди сън всички се помолиха заедно с вечер-

на молитва в черквата (подгответа от сестрите евхаристинки), последвана от думи за лека нош.

Съботният ден започна с размножение и утринна молитва, подгответа от сестрите мисионерки на милосърдието. Следваха закуска и беседа на тема „Синдром на изграждане“, подгответа от отец Сречко, кармилит. Той насочи вниманието на младежите към примера на призванието на пророк Иона. Веднага след това имаше игра и беседа на тема „Вътрешното изцерение“, водена от отец Петър. Той говори за това, че без духовно изцерение трудно човек би разпознал своето призвание в живота и е важно младежите да научат повече за него.

Нужно е за човека, който е ранен, да признае това и да се върне към болката, която иска да забрави, и да я предаде на Исус с доверие и благодарност. След беседата последваха литургия по латински обред и обяд. След като младежите похапнаха, те имаха възможност да напишат на листче своите въпроси и да ги пуснат в кутията за въпроси, на които духовниците щаят да отговорят вечерта. Младежите се записваха също и за часове за индивидуално обожаване през нощното бдение, кое предстоеше. После всички потеглиха с два микробуса към манастира на сестрите кармилитки в София. Движе-

[На стр. 2](#)

Ела, имам нужда от теб

**Юбилей на сестра
Тerezita Pichiрили в Русе**

На 21 ноември, неделя, в катедралния храм „Свети Павел от Кръста“ - Русе, сестра Тerezita Pichiрили пред Бог и пред цялата енорийска общност за петдесета поредна година поднови своите обети. Часовия беше препълнена с енориashi и гости от града. Специално от Италия бяха дошли и две сестри пасионистки - сестра Франческа Лигуро и сестра Мария Лупо. Като вчера си спомням ноември миналата година, когато на 49-годишнината подарихме на сестра Тerezita кошница с 49

червени рози в знак за всяка една година, отдадена на Бог и Евангелието, и като символ за предстоящия юбилей.

Колко са петдесет години в плана на Божието спасение и колко са петдесет години от човешкия живот! За Вечността това е една малка частичка от време, но за всички нас, познаващи сестра Тerezita, е време на благодарност и признателност за целия й съзнателен живот. Често срещаме хора, които не разбират призыва-

[На стр. 8](#)

Религиозната свобода - път към мира

Папа Бенедикт XVI

1. В началото на новата година искам да поздравя всички и да им пожелая спокойствие и благополучие, но преди всичко мир. Годината, която приключи, за съжаление беше белязана и с гонения, дискриминация, с ужасяващи актове на насилие и религиозна нетърпимост. Мисля по-специално за обичната земя на Ирак, който по пътя към желаната стабилност и помирение продължава да бъде сцена на насилие и атентати. Спомням си скорошните страдания на християнската общност и особено нападението срещу сиро-католическата катедрала „Дева Мария на постоянната помощ“ в Багдад, където на 31 октомври миналата година бяха убити двама свещеници и повече от петдесет вярващи, събрани на литургия. Следващите дни последваха още нападения, дори срещу частни домове, което поражда страх в християнската общност и желание у мнозина от нейните членове да емигрират, за да намерят по-добри условия за живот... На специалния Синод за Близкия изток Църквата на сърчи католическите общности в Ирак и Близкия изток да живеят в общение и да продължават да дават по тези земи смели свидетелства на вярата... Приканвам католиците да се молят за своите братя във вярата, които страдат от насилие и нетolerантност, да бъдат солидарни с тях.

В този контекст чувствам много жива необходимостта да споделя с вас някои размисли

за религиозната свобода - път към мира. С болка може да се констатира, че в някои райони на света изповядването и практикуването на вярата носят рисък за живота и личната свобода. На други места формите на противопоставяне срещу вярващите и религиозните символи са по-завоалирани. Християните днес са религиозната общност, която е подложена на най-много преследвания заради вярата си...

Произволният отказ или ограничаване на религиозната свобода означава да се установи стеснено виждане на същността на човешката личност, да се замъгли обществената роля на религията, означава да се създаде едно несправедливо общество, което не отговаря на истинската природа на човека, означава да се направи невъзможно установяването на истински и траен мир за целия човешки род...

Свещено право на живот и на духовна свобода

2. Правото на религиозна свобода се основава на равното достойнство на човешката личност... Бог е създал мъжа и жената по Свой образ и подобие. Така че всеки има свещеното право на пълноценен живот - също и от духовна гледна точка...

Свещеното писание в хармония с нашия собствен опит разкрива високата стойност на човешкото достойнство: „Когато гледам Твоите небеса - дело на Твоите пръсти, месечината и звездите, които си поставил, казвам си - що е човек, та го помниш, и син човечески, та го спохождаш? Понизил си го с малко нещо спроти ангелите: със слава и чест си го увенчал; поставил си го владетел над делата на Твоите ръце; всичко си покорил под нозете му“ (Пс. 8, 4-7)...

Трансцендентното достойнство на човека е основна ценност на юдео-християнската мъдрост, но благодарение на разума може да бъде признато от всички. Това достойнство - разбира се като материалното и да се потърси истината - трябва да бъде признато като универсално благо, необходимо за изграждането на общество, ориентирано към реализацията на човека в пълнота. Зачитането на основните елементи на човешкото достойнство - правото на живот и на религиозна свобода - е условие за моралната легитим-

[На стр. 5](#)

20 години дипломатически отношения между Република България и Светия престол

В най-новата ни история официалните дипломатически отношения между България и Светия престол се установяват на 6 декември 1990 г. От 1991 г. в София започва да функционира Апостолическа нунциатура, а през 1992 г. в Рим е открито посолство на нашата страна към Светия престол.

Извънредни и пълномощни посланици при Светия престол - Ватикан:

Кирил Маричков (1992 - 1998)

Светозар Раев (1998 - 2001)

Владимир Градев (2001 - 2006)

Валентин Божилов (2006 - 2009)

Никола Калудов - от 31 октомври 2009 г.

Апостолически нунции в България след подновяване на дипломатическите отношения със Светия престол:

Архиепископ Марио Рици (1991 - 1996)

Архиепископ Бласко Франциско Коласо (1996 - 2000)

Архиепископ Антонио Менини (2000 - 2003)

Архиепископ Джузепе Леанца (2003 - 2008)

Архиепископ Януариуш Болонек - от 24 май 2008 г.

До Негово преосвещенство

архиепископ Доминик Мамберти,
секретар за отношенията с държавите
на Светия престол, Ватикан

Ваше Преосвещенство,

На 6 декември т.г. се навършиха 20 години от установяването на българо-ватиканските дипломатически отношения. В светлината на хилядолетните контакти между българската държава и Светия престол периодът от двадесет години може би не прави дълбоко впечатление, но за най-новата история на България тази юбилейна дата бележи активизирането на връзки, които са израз на взаимодействието ни за изграждането на един по-добър и по-справедлив свят.

Със задоволство бих желал да изтъкна отличното състояние на взаимоотношенията между България и Светия престол и разширяването на контактите, особено на полето на международната дипломация и в духа на общите ни стремления за запазване на световния мир и добруване за цялото човечество.

Република България приветства и подкрепя основните инициативи и цели на Светия престол в контекста на усилията за запазване и утвърждаване на общочовешките нравствени ценности, основани на християнската вяра, морал и учение, към които българският народ традиционно изпитва дълбока привързаност.

Като ви поздравявам още веднъж с юбилея, моля Ваше Преосвещенство да приемете най-искрените ми благопожелания за здраве и успех във високоблагородната Ви мисия.

Николай МЛАДЕНОВ,
министър на външните работи на Република България

Поради своя международен характер и по ради факта, че има начало ръководител, избиран от вселенски конclave, Католическата църква е единствена конфесионална организация в света, която може да установява дипломатически отношения и да се интересува от международното право.

По настоящем дипломатическият представител - нунций, се представя в два аспекта. като представител на Светия престол той е натоварен с дипломатическа мисия пред правителството на страната, в която е изпратен от папата, но може да се каже, че обект на дипломатическата дейност е и местната Църква - реалност, която се намира в дадената страна - със своя живот и своята мисия. Добре е да се обърне внимание на нарасналния брой папски представителства през последния век.

През 1902 г. страните, с които Светият престол поддържа дипломатически отношения, са 15. По-късно те нарастват до 107, а днес са вече 178 държави, от които последните две са Обединените арабски емирства и Руската федерация; към тях трябва да се добави Малтийският хоспиталиерен орден и специалната мисия към Организацията за освобождение на Палестина.

Светият престол е пионер в създаването на дипломация, търсеща представителност и диалог с политически сили още от времето на Римската империя и която чак до Възраждането е служила за модел при установяването на междудържавната дипломатическа система. Този тип отношения се радва на подчертан интерес през съвременната епоха, подсилен от многобройните пътувания на папите от Павел VI насам до различни народи и страни, разпространявайки учението на Църквата и по-

ланието за мир между народите и социална справедливост.

За особената динамика на тази дейност на Светия престол голяма роля играят посредничеството на печата, радиото и телевизията в публичната дипломация на Ватикан. Точно защото остава в рамките на своята пастирска религиозна мисия, Църквата може да очаква да бъде чута

то в Христос на всеки човек.

Мотивацията за папската дипломация е същата. Църквата в своята дипломатическа работа подчертава дейността на солидарност, която нациите трябва да упражняват, помагайки си една на друга. Дейността на Светия престол създава климат на по-голямо доверие между субектите на международния форум, което прави възможно утвърждаването на една нова философия на международните отношения, насочена към постепенно намаляване на военни огнища, ефективно разоръжаване,уважение към културните и религиозните традиции, която призовава за солидарност с бедните страни, подпомагайки ги в собственото им развитие.

Посредством своето присъствие в международното пространство Светият прес-

Светият престол и международната дипломация

от всички и да въздейства върху съзнанието, бидейки благовестител на Христовата истина, а не само просветителска институция. Тя може да служи за пример на зачитане на автентичното достойнство на човешката личност и труд, разпространявайки една култура, която наистина цели да отговори на всички въпроси и въжделания на човека.

Църковното и пастирското естество на папската дипломация преплита пътя си със църковното и пастирското естество на социалната доктрина на Църквата.

Както изтъква енцикликата „Centesimus annus“, т. 54, „социалното учение на Църквата има само по себе си стойността на инструмент за евангелизиране и като такъв известява Бог и тайната на спасение“

тол със своята светска дипломация полага големи усилия в полза на човешкото достойнство, на мира и всемирното общо благо; това е в крайна сметка значението на нейния международен статут. В ООН Светият престол не е световна сила с определена политическа визия, а морален авторитет, юридически погледнато само един „наблюдател“, съзнаващ, че притежава единствено правото на дума; затова може да се каже, че неговата функция е изключително пророческа. За папската дипломация всички нации са еднакви, няма малки и големи. Всички те имат еднакво достойнство и правото да опазят и защитят собствената си независимост и културна идентичност, да следват собствените си възможности.

Основна за Светия престол е позицията, изразена от папа Бенедикт XVI в енциклика „Deus caritas est“, а именно, че справедливостта е пресечната точка между вярата и политиката.

Маркус Венихиус Брито
де Махедо,
в-к „Осерваторе Романо“,
бр. 6 от май 2010 г.
Превод със съкращения
отец Петко ВЪЛОВ

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планала“ № 7
Директор
свещеник Благовеси
Вангелов
Тел. 954-32-62
E-mail: istina-v@techno-link.com
Пегактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Трудната среща на призванието

От стр. 1

и отговор на въпросите от кутията, а после вечерна молитва и обожаване цяла нощ на Иисус в Светото причастие. Това беше особено силен момент за всички, защото всеки имаше възможност да остане съвсем сам с Иисус за поне половин час.

Неделният ден започна както обикновено с обикновено молитва, като след нея сестрите евхаристинки обясниха накратко особеностите на литургията от източен обред. Веднага след това младежите закусиха и потеглиха до катедралния храм „Успение Богородично“ в София. След като се върнаха обратно в манастира на отците

и отговор на въпросите от кутията, а после вечерна молитва и обожаване цяла нощ на Иисус в Светото причастие. Това беше особено силен момент за всички, защото всеки имаше възможност да остане съвсем сам с Иисус за поне половин час.

Неделният ден започна както обикновено с обикновено молитва, като след нея сестрите евхаристинки обясниха накратко особеностите на литургията от източен обред. Веднага след това младежите закусиха и потеглиха до катедралния храм „Успение Богородично“ в София. След като се върнаха обратно в манастира на отците

кармилити, те дадоха оценка на срещата и обядваха.

Това бе последната от четирите срещи - нещо като заключение на всичко онова, което младежите бяха научили от предните. Ако при предишните - в Казанлък, Белене и

град Раковски, те се запознаха с видовете призвание и как да го разпознаят, то тук бяха вече предизвикани да вземат решение за конкретните стъпки, които да предприемат в живота си.

Анелия БОНЕВА

Католически свят

Индия. Папската мисионерска организация „Мисио“ под ръководството на монахинята юристка Намрата Йозеф развива огромна благотворителна дейност в страната. Тя ръководи 147 проекта за образование, здравеопазване и култура. На нейно разположение са над две хиляди католически центъра за тази цел. Дейността на „Мисио“ обхваща Африка, Австралия и други страни в Азия. Организацията се ползва с огромен авторитет, „наследен“ от Майка Тереза. Понастоящем в Индия се обучават над 10 хиляди католически семинаристи, които след ръкополагането се изпращат във всички нуждаещи се страни. Много от индийските девойки и младежи се учат в католически университети, получават солидно образование и приемат католическата вяра.

Филипините. Архиепископът на столицата Манила кардинал Гауденсио Розалес е раздал на всички епископи и свещеници часовник-хронометър, по който да следят времетраенето на проповедта след Евангелието. Той е изпратил и пастирско послание до духовниците, като е определил проповедта да не продължава повече от десет минути в обикновените недели. Кардиналът посочва, че проповед, „по-дълга от десет минути, е недобре подгответа и отегчава богомолците“. От 90-милионното население на Филипините над 78 милиона са католици. Тя е най-голямата католическа страна в Азия и на четвърто място в света след Бразилия - над 155 милиона католици, Мексико - над 110 милиона, и САЩ - повече от 80 милиона.

Германия. Според анкета на института по социология гражданините, които пазаруват в неделя, се чувстват изморени, неразположени и по-ненадежни от онези, които вместо да пазаруват в неделния ден, посещават литургите в черквите. Анкетата е установила и че все повече германци отбягват да пазаруват в неделни и празнични дни и предлагат тогава магазините да се затварят. От 82-милионното население на Германия над 32 милиона са католици и са най-голямата организирана религиозна общност в страната.

Швейцария. Двуезичният (френски и немски) католически университет на гр. Фрибург (Швейцария) е удостоил архиепископа на Прага и председател на Епископската конференция на Католическата църква в Чехия д-р Доминик Дука с титлата доктор хонорис кауза във връзка с изнесената тема „Историята е учителка на живота. Вярата не е идеология, а сила и светлина“. Архиепископ Дука е завършил богословие и история във Фрибургския университет, който се ръководи от доминикански орден. Виенският кардинал Кристофер Шёнборн и архиепископ Дука са от този орден, двамата са завършили този университет и изнасят лекции пред студентите по богословие, философия и история. Католическият университет във Фрибург е признат за авторитетно учебно заведение. В него се обучават над 12 хиляди студенти от цял свят.

Ватикан. През 2012 г. е запланувано посещение на папа

Бенедикт XVI в Лвов (Украина), където ще закрие евхаристичния конгрес. От 40-милионното население на страната над 9 милиона са католици; от тях 2 милиона са от западен обред и 7 милиона - от източен.

+ + + Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция унгарския премиер Виктор Орбан. В 20-минутен сърдечен разговор са били обсъдени социалното и икономическото положение на страната, положението на Католическата църква и президентството на Унгария през първата половина на 2011 г. в Европа. От 11-милионното население на Унгария над 7 милиона са католици.

+ + + Светият отец е приел католическите епископи на Филипините под ръководството на архиепископа на столицата Манила кардинал Гауденсио Розалес. На три години папата събира епископите от всяка страна за разговор и обмяна на мнения.

+ + + Папа Бенедикт XVI е отслужил заупокойна литургия за икономката си Мануела Камани, загинала при автомобилна злополука. Мануела е била член на движението „Комунионе е либерационе“ и една от четирите икономки на Ватикан. Те заедно с двамата частни секретари на папата - прелат Георг Генсвайн и монс. Алфред Куерб, папския камерхер и самия папа Бенедикт XVI съставляват папското „семейство“.

+ + + Ватиканският вътрешен министър архиепископ Фернандо Филиони е посетил в болницата 35-имата католици, ранени в Багдад при атентата в черквата, където загинаха 58 богомолци.

+ + + На 17 ноември м. г. във Ватикан бе отпразнувана 50-годишнината от основаването на Папския съвет за поощряване на единството на християните. Присъствали са представители на Православната, Англиканска и Протестантската църква. Папа Бенедикт XVI е произнесъл слово и пожелал още по-успешни преговори за единение на всички християни в света.

+ + + На 9 декември м. г. започнаха преговори на висши представители на Светия престол и Израел относно имотите на Светия престол в Израел и Светата земя - сгради, училища, болници, старопиталища, както и по данъчни въпроси. Обсъжда се и премахването на ограничения за католическите духовници, които пътуват, за да обслужват тамошните католици.

+ + + Папа Бенедикт XVI е посетил реставрираната и модернизирана ватиканска библиотека. Библиотекарят кардинал Рафаеле Фарина е заявил: „Ватиканската библиотека е основана през 1451 г. и сега - след тригодишна реставрация и модернизация - се открива заново от папата. Библиотеката е една от най-големите в света и със своите над 80 хиляди древни ръкописи е най-стойностната.“

+ + + В публикувания документ от 220 страници във връзка със Синода на епископите от 2008 г. в раздела „Литургични правила по време на служба“ и „Новоизведенния“ папа Бенедикт XVI потвърждава: „Евангелието се оповества (чете) от свещеник или дякон; първо и второто четиво се четат от лектори - мъже или жени;

министрантите са деца - момичета и момчета.“

+ + + В Папския институт „Санта Мария“ се е състоял двудневен симпозиум на тема „Възпоменание на последния „германски“ папа, предшественик на папа Бенедикт XVI - папа Адриан VI (1522-1523)“. В параклиса на института се намира гробът на папа Адриан VI. На симпозиума са участвали германски кардинали и епископи, начело със Светия отец. Участниците са обсъдили и оценили краткия, но достоен pontificat на Адриан VI.

+ + + Папа Бенедикт XVI е приел новия японски посланик към Светия престол д-р Хидекацу Ямагучи. При връчване на акредитивите си писма посланикът е предал и официална покана от императора на Япония папата да посети Япония.

+ + + Светият отец се е срещнал на площад „Свети Петър“ с над 100 хиляди италиански деца и младежи, членове на организацията „Католическа дейност“ от всички епархии на Италия. Срещата се е провела под мотото „Ние заедно сме голяма сила“.

Целия ден младите са се забавлявали на обширния площад с музика, песни, танци, разговори, запознанства. Папа Бенедикт XVI сърдечно ги е поздравил, разказал им е за своите детски и младежки години и отговорял на въпроси. Накрая всички младежи са изпели заедно с папата популярната песен „Ние всички сме верни чеда на Църквата“. Организацията „Католическа дейност“ в Италия има над 500 хиляди членове.

+ + + В края на ноември 2010 г. чешка поклонническа група от над две хиляди души, начело с кардинал Милослав Вльк, е посетила Ватикан. В Латеранска базилика е била отслужена тържествена литургия, на която са присъствали поклонниците, между които архиепископът на Прага Доминик Дука, вицепримирът и външен министър Карел Шванценберг и съпругата на президента Вацлав Клаус Ливия Клаузова.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

3

ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1446)
януари 2011 г.

СЪДЪРЖАНИЕ
Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размишления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви

ЦЕЛИ
Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната цър-

Кампания на „Каритас“

Подкрепете един самотен и болен възрастен човек!

Дарение от 60 лв. ще му осигури домашни грижи за един месец.

Подкрепете усилията на „Каритас“ в предоставянето на домашни грижи на 400 болни и самотни възрастни хора.

Може да направите това, като:

- изпратите SMS с текст DMS CARITAS на кратък номер 17 777 за всички мобилни оператори. Цената за един SMS е 1.20 лв. с ДДС.
- дарите on-line, чрез дебитна или кредитна карта чрез www.caritas-bg.org
- направите дарение по банков път - подробна информация ще намерите в www.caritas-bg.org

Благодарим ви! Чрез вашето дарение направихте възможни болни и самотни възрастни хора да получават домашна грижа!

Годината 2010

„Спомни си стародавните дни, помисли за годините на предишните поколения“ (Второзаконие, 32, 7)

ЯНУАРИ

200 години от рождениято на отец Емануел д'Алзон, основател на Обществото на отците успенци и това на Сестрите облатки успенки, открили преди Освобождението на България от османски робство първите френски учебни заведения в Пловдив и Ямбол.

180 години от рождението на епископ Рафаил Попов, поел след отвличането на архиепископ Йосиф Соколски управлението на новосъздадената Католическа църква от източен обред.

139 години от смъртта на отец Емануел д'Алзон, виден деец в борбата на част от българския народ за присъединяването му към Католическата църква през 1860 г.

ФЕВРУАРИ

17 февруари - 70 години от смъртта на епископ Епифаний Шанов в Казанлък, виден духовник със заслуги за утвърждаване на единението на част от българите с Римската църква.

27 февруари - 60 години от свещеническото ръкоположение на отец Фортунато Грасели, един от първите пасионисти, продължили мисията на конгрегацията в България след 10 ноември 1989 г.

МАРТ

3 март - 30 години от смъртта

на отец Роберт Прустов, капуцин, дългогодишен енорийски свещеник в Бургас и София, осъден от комунистическата власт на затвор.

3 март - 85 години от назначаването на архиепископ Анджело Ронкали за апостолически визитатор в България.

16 април - 5 години от смъртта на кардинал Йозеф Ратцингер на Петровия престол като папа Бенедикт XVI.

МАЙ

6 май - 10 години от свещеническото ръкоположение на отец Луциан Бартковяк, възкресенец, енорийски свещеник на черквата „Успение Богородично“ в Бургас.

8 май - свещеническо ръкоположение на отец Венцислав Николов, францисканец конвентуалец

11 май - 25 години от публикуването на енциклика „Slavorum Apostoli“ на папа Йоан-Павел II във възхвала на апостолската мисия на светите братя Кирил и Методий, славянски просветители.

На стр. 10

Радио Ватикана
Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размишления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви

ЦЕЛИ
Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната цър-

ква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата сме стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като

цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраение 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21.20 ч. българско време:
 - на средни вълни (MW) 1611 kHz
 - и на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz
 - в 6.40 ч. българско време

RV
www.radiovaticana.org

Библейски текстове, размишления и молитви за осмодневницата за единение на християните

(Продължава от миналия брой)

ДЕН ПЕТИ

„Да преломиш хляба с надежда“

Това е хлябът, който ви даде Господ за храна (Изх., 16, 136-21a)

Ще поднеса благодарствена жертва (Пс., 115 3-5.7-9 по православната Библия) (116, 12-14. 16-18 по западната)

Това правете за Мой спомен (1 Кор., 11, 17-18. 23-26)

Този е хлябът, слязъл от небето (Ин., 6, 53-58)

Размишление

От времето на първата иерусалимска църква и до днес преломяването на хляба е било основен жест за християните. Днес за християните от Иерусалим преломяването на хляба говори от незапомнени времена за приятелство, прошка и обвързаност към другия. Този жест поощрява да се търси единство, което може би съществува в един свят на разделения. Но това е и свят, който по един или друг начин е дело на всички нас. В преломяването на хляба християните са претворени за пророческото послание за надежда, насочено към цялото човечество.

Днес и ние преломяваме хляба с „весело и чисто сърце“ (Деян. 2, 46), но имаме - при всяко евхаристично служение - и болезнени спомени от нашето разделение. В този пети ден от осмодневницата християните от Иерусалим се събират в горнициата - мястото на Тайната вечеря, където, макар и да не отслужват Евхаристия, те преломяват хляба на надеждата.

Ние познаваме тази надежда в начините, по които Бог иде при нас през пустинята на нашата неудовлетвореност. Книгата Изход ни разказва как Бог отговаря на недоволството на народа, който е освободил: Той му осигурява онова, от което има нужда - нито повече, нито по-малко. Манната в пустинята е дар Божи, който не може нико да бъде съхраняван за запас, нито напълно разбрал. Този дар е, както казва пасищт, момент, който изисква благодарност, защото Бог ни освободи от оковите на смъртта (срв. Пс., 115, 7).

Свети апостол Павел признава, че преломяването на хляба не означава единствено отслужване на Евхаристия, но и съществуването на евхаристичен народ - да станеш Тяло Христово в света. В този смисъл краткият отъс (1 Кор., 10-11) припомня как християнската общност трябва да се стреми да живее - в общение с Христос, което определя правилния живот сред един труден свят, направлявани в реалността от един живот в Него. Ние живеем в Негова „памет“.

Като народ, който преломява хляба, ние сме народ на вечния живот - живот в пълнота - както ни учи четивото от евангелист Йоан. Нашето евхаристично служение ни подтиква да размислим как този щедър дар на живота се съществува ден след ден в света, в който живеем - било в надеждата, било в изпитанията. Въпреки всекидневните предизвикателства за християните в Иерусалим те свидетелствуват как е възможно да се радваш и да се надяваш.

Молитва

Боже на надеждата, ние Те прославяме за дара на Господната трапеза, където чрез Свети Дух продължаваме да срещаме Твоя Син Иисус Христос - Живия хляб, слязъл от небето. Прости нашата невярност към този величествен дар, прости нашия живот на групички, нашето съучастничество в безправието, нашата отстъпчивост пред разделението. Боже, молим Те да дойде по-скоро денят, когато цялата Църква ще преломи хляба в единство и Те молим - в очакване на този ден - да се учим все по-добре как да бъдем евхаристичен народ в служба на светеца. Молим Те в името на Иисус Христос. Амин.

Ден шести

„Усилен от молитвата“
Ти си, който спасяваши, Господи (Иона, 2, 1-10)
Да Те възвхавляват народите, Боже (Пс., 66 (67), 1-7)
Молете се за царе и за всич-

Този динамичен молитвен живот се основава на поученията на Господ към Своите ученици. В четивото от евангелист Матей ние чуваме да се говори за молитвата като „скирина“ сила, която не идва от показност, а от смиреност и поклонение пред Бог. Поучението на Иисус е обобщено в молитвата Отче наш. Казвайки я заедно, ние съставяме един единен народ, който търси волята на Отец и осъществява изграждането на Неговото царство тук, на земята, и сме призовани към живот на прошка и помирение.

Молитва

Боже, Отче наш, радваме се, че по всяко време, на всяко място и при всяка култура има хора, които се обръщат към Теб в молитва. Благодарим Ти безпределно за примера и поучението на Твоя Син, Иисус Христос, Който ни научи да постоянстваме в молитвите за идването на Твоето царство. Научи ни да се молим по-добре заед-

на, всички народи са осияни. Силата на възкресението струи от Иерусалим - мястото на страданието на Господ, и привлича всички народи към Неговата светлина. Това е един нов живот, където не ще има насилие и където човек ще намира сигурност в спасението и хвалението.

В псалма намираме думите, с които да изразим основанието на християнството: преминаването от смъртта към живота. Това е постоянният знак на несломимата Божия любов. Преминаването от ужасите на смъртта към новия живот е то-ва, което характеризира всички християни. Понеже, както казва свети Павел, чрез кръщението бяхме в гроба с Христос и възкръснахме с Него. Ние умряхме с Христос и ние живеем, за да споделим живота му на възкръсната. Можем да видим света по друг начин - със съчувствие, търпение, любов и надежда, защото в Христос временните трудности не могат ни

общо прощение. Водени от Писанията, ние сме призовани да се върнем към християнските си корени - тези на Апостолската църква в Иерусалим. Виждаме нейното постоянно становище - в учението на апостолите, в братското общуване, в хлеболомението и в молитвите. В края на нашите размишления относно идеалната християнска общност, представена в Деяния на апостолите 2, 42, се върваме отново към днешния ден - една действителност на разделение, на неудовлетвореност, обезърчаване и неправди. В този контекст Църквата на Иерусалим ни задава следния въпрос: Към какво сме призовани - тук и сега, след като приключи осмодневницата за единение на християните?

Християните от днешния Иерусалим ни подсказват отговора - призовани сме преди всичко в служба на помирението. Такъв призив се отнася за помирение в много планове и в цялото многообразие на разделенията. Молим се за единството на християните, та Църквата да бъде знак и инструмент за лечение на политическите и структурните разделения и неправди, за едно мирно и справедливо съвместно съществуване между евреи, християни и мюсюлмани, за израстване на разбирателството между всички вярващи и невярващи. Призовът към помирение трябва да намери отговор и в нашия личен и семеен живот.

Яков и Исав - в текста от Битие, са братя, обаче са чужди един на друг. Тяхното помирение става, когато можеше да се очаква конфликт. Насилието и изблизиците на гняв се загърбват - братята се срещат и плачат заедно.

Признанието пред Бог на нашето единство като християни, а и като човешки същества ни води към големия хвалебствен псалм към Господ, Който царува с правда и любов. Чрез Христос Бог търси помирение с всички народи. Свети Павел, който го описва във второто четьво, отбелязва този живот на помирение като „нова твар“. Призовът към помирение е призив да оставим в нас да действа Божията сила, за да обнови всички неща.

И още веднъж: знаем, че тази „блага вест“ ни приканва да променим нашия начин на живот. Както разказва свети евангелист Матей, Иисус решително ни призовава: не можем да продължаваме да принасяме своите дарове на олтара, знаеши, че сме отговорни за разделенията и неправдите. Повикът към молитвата за единение на християните е повик към помирението. Повикът към помирение е повик да действаме дори за целта трябва да прекратим нашите църковни дейности.

Молитва

Боже на мира, благодарим

ти, че си ни изпратил Иисус, за да се помирим с Теб в Него. Дай ни благодатта да бъдем истински служители на помирението в нашите Църкви. Помогни ни по този начин да се поставим в служба на помирението на всички народи, особено в Твоята свята земя - мястото, където искаш да се разрушат стената на разделение между народите и да обединиш всеки в Тялото на Христос, принесено в жертва на Голгота. Изпълни ни с любов един към друг, за да послужи нашето единение на помирението, което желаеш за цялото творение. Молим Те в мощта на Свети Дух. Амин!

ко га да бъдат последната дума на историята. Независимо от нашите разделения ние, християните, знаем, че кръщението, което ни обединява, ни позволява да носим кръста в светлината на възкресението.

Според Евангелието този живот на възкръснал не е никаква обикновена концепция или вдъхновяваща идея; този живот се корени в събитие - живо във времето и пространството. Това е събитието, което ни разказва Евангелието по един много човешки и вълнуващ начин. От Иерусалим възкръснaliят Господ поздравява Своите ученици от всички времена, като ги призовава всичките да Го следват без страх. И той върви начело.

ДЕН СЕДМИ

Да живеем във вярата на възкресението

Стените си ще наричаш спасение и портите си - слава (Ис., 60, 1-3; 18-22)

Няма да умра, но ще живея (Пс., 117, 17)

Ние се погребахме с Него чрез кръщението... тъй и ние да ходим в обновен живот (Рим., 6, 3-11)

Иисус им казва: не бойте се (Мт., 28, 1-10)

Размишление

Постоянстването на първите християни в учението на апостолите, в братското общение, в хлеболомението и молитвите бе възможно преди всичко чрез животворната сила на възкръсната Христос. И тази сила продължава да действа, както свидетелстват християните в днешен Иерусалим. Въпреки трудностите от съществуващата обстановка и каквито и аналогии да са възможни с Гетсимания и Голгота, те знайт във вярата, че всичко се подновява в истината на възкресението на Иисус от мъртвите.

Светлината и надеждата от възкресението променят всичко. Както казва Исаия, тъмнината се преобразява в светли-

ДЕН СЕДМИ

Призвани в служба на помирението

И се затече Исаев нараспеща му (на Яков- б.пр.), прегърна го...; и плакаха (драмата)(Битие, 33, 1-4)

Какжете на народите: Господ царува! (Псалм, 95, 1-13)

Бог примири света със Себе Си чрез Христа и ни даде служението на това примириение (2 Кор., 5, 17-21)

Остави дара си там пред жертвеника и иди първом се помири с брата си (Мт., 5, 21-26)

Размишление

Молитвите на тази седмица

на напътиха да направим едно

общо прощение. Водени от Писанията, ние сме призовани да се върнем към християнските си корени - тези на Апостолската църква в Иерусалим. Виждаме

нейното постоянно становище - в учението на апостолите, в братското общуване, в хлеболомението и в молитвите. В края на нашите размишления относно идеалната християнска общност, представена в Деяния на апостолите 2, 42, се върваме отново към днешния ден - една действителност на разделение, на неудовлетвореност, обезърчаване и неправди. В този контекст Църквата на Иерусалим ни задава следния въпрос: Към какво сме призовани - тук и сега, след като приключи осмодневницата за единение на християните?

Християните от днешния Иерусалим ни подсказват отговора - призовани сме преди всичко в служба на помирението. Такъв призив се отнася за помирение в много планове и в цялото многообразие на разделенията. Молим се за единството на християните, та Църквата да бъде знак и инструмент за лечение на политическите и структурните разделения и неправди, за едно мирно и справедливо съвместно съществуване между евреи, християни и мюсюлмани, за израстване на разбирателството между всички вярващи и невярващи. Призовът към помирение трябва да намери отговор и в нашия личен и семеен живот.

Яков и Исав - в текста от Битие, са братя, обаче са чужди един на друг. Тяхното помирение става, когато можеше да се очаква конфликт. Насилието и изблизиците на гняв се загърбват - братята се срещат и плачат заедно.

Признанието пред Бог на нашето единство като християни, а и като човешки същества ни води към големия хвалебствен псалм към Господ, Който царува с правда и любов. Чрез Христос Бог търси помирение с всички народи. Свети Павел, който го описва във второто четьво, отбелязва този живот на помирение като „нова твар“. Призовът към помирение е призив да оставим в нас да действа Божията сила, за да обнови всички неща.

И още веднъж: знаем, че тази „блага вест“ ни приканва да променим нашия начин на живот. Както разказва свети евангелист Матей, Иисус решително ни призовава: не можем да продължаваме да принасяме своите дарове на олтара, знаеши, че сме отговорни за разделенията и неправдите. Повикът към молитвата за единение на християните е повик към помирението. Повикът към помирение е повик да действаме дори за целта трябва да прекратим нашите църковни дейности.

Молитва

Боже на мира, благодарим

ти, че си ни изпратил Иисус, за да се помирим с Теб в Него. Дай ни благодатта да бъдем истински служители на помирението в нашите Църкви. Помогни ни по този начин да се поставим в служба на помирението на всички народи, особено в Твоята свята земя - мястото,

където искаш да се разрушат стената на разделение между народите и да обединиш всеки в Тялото на Христос, принесено в жертва на Голгота. Изпълни ни с любов един към друг, за да послужи нашето единение на помирението, което желаеш за

От стр. 1

ност на всички социални и правни норми.

Религиозна свобода и взаимно уважение

3. Религиозната свобода е в основата на моралната свобода. Между свободата и уважението съществува една неразрывна връзка - като упражняватте права, отделните личности и социалните групи са обвързани с моралния закон да имат предвид правата на другите и своите задължения по отношение на другите и спрямо общото благо. Свобода, която е враждебна или безразлични към Бог, в крайна сметка отрича самата себе си и не гарантира пълното уважение към другите... Илюзията да се намери в моралния релативизъм ключът към мирното съществуване възможност е причина за разделение и отричане на човешкото достойнство... Никога не би трябвало да се налага човек да се откаже Бог, за да може да ползва своите права.

Семейството - школа за свобода и мир

4. Семейството, основано на брака - израз на интимния съюз и взаимното допълване между мъж и жена - е първото училище за обучение и социален растеж, за културно, морално и духовно развитие на децата, които трябва да виждат винаги в своите родители първото доказателство за живот, ориентиран към търсение на истината и на Божията любов. Родителите трябва да имат свободата да предадат на децата - отговорно и без ограничения - своето наследство вяра, ценности и култура... Семейството, основна клетка на човешкото общество, продължава да бъде основното място за формиране на хармонични отношения във всички области на човешкото общество.

Едно общо наследство

5. Може да се каже, че сред основните права и свободи свидетелстват на вероизповедание е с особен статут... Тя е завоевание на политическия и юридическия прогрес... Тя е основно благо: всеки трябва да може свободно да упражнява правото си да изповядва и изявява индивидуално или в общността своята религия или вяра както на обществени, така и на частни места - чрез обучение, обреди, публикации, богослужение или извършване на ритуали. Не трябва да има пречки, ако човек поиска да се присъедини към друга религия или да не изповядва никоя... Религиозната свобода не е в прерогативите на вярващите, а е богатство и за всички народи по земята. Тя е основен елемент на правовата държава; не може да бъде отречена, без да се навреди на другите основни човешки права и свободи...

Общественото измерение на религията

6. Религиозната свобода като всяка свобода идва от личната сфера, но се осъществява в отношенията с другите... Тя не се ограничава само в индивидуални рамки, а се реализира в общността и в обществото - в съответствие с особеностите на личността и публичния характер на религията. Не може да се отрече приносът, който религиозните общности дават на обществото. Много са

благотворителните организации и културните институции, които свидетелстват за градивната роля на вярващите в социалния живот. Още повече е етичният принос на религията в областта на политика. Тя не трябва да бъде маргинализирана или забранявана, а разглеждана като ценен сътрудник за насърчаване на общото благо.

Религиозната свобода - сила за свобода и цивилизация; за опасността от манипулирането и

7. Манипулирането на религиозната свобода, което да прикрие враждебни интереси като поддържане срещу

благотворителните организации и културните институции, които свидетелстват за градивната роля на вярващите в социалния живот. Още повече е етичният принос на религията в областта на политика. Тя не трябва да бъде маргинализирана или забранявана, а разглеждана като ценен сътрудник за насърчаване на общото благо.

Епископският дворец В Асторга

Още за Антонио Гауди и базиликата „Светото семейство“

Базиликата „Светото семейство“ в Барселона ни учудва с архитектурата си. Неповторима, уникална, сякаш излязла изневиделица от приказките, дори и когато я гледаме като цветна снимка в книга. Ако не знаем, че е започната в края на XIX в. от Антонио Гауди, естествено няма да разберем защо е толкова особена. Готика ли е това, барок ли или съвременна архитектура? Във всеки случай - и трите заедно, та вътре има и елементи, които напомнят романски стил.

Когато погледнем биографичните данни за Гауди (1852-1926), въпросът с художественото направление, към което принадлежи неговият шедьовър, се изяснява. Гауди живее на границата между XIX и XX в. и като рожба на епохата не остава чужд на естетиката й.

В детските му години, докато помага на баща си в медникарската работилница, където се събужда интересът му към формите и обемите, в Париж се развира спорът между академици и новатори в изобразителното изкуство.

Дъйлакра (1798-1863, френски художник, един от най-значителните представители на романтизма - б.р.), Теодор Русо (1812-1867, френски живописец и график, водещ представител на Барбизонската школа - б.р.), Едуар Мане (1832-1883, френски художник импресионист - б.р.) и други художници противопоставят изкуството си на академизма на Енгр (Жан Огюст Доминик, 1780-1867, френски художник, график и цигулар, продължител на класицизма - б.р.). Конфронтацията стига дотам, че двете групи се отказват да излагат творбите си в общ салон. Мане скандализира консервативната публика с прочутата си картина „Закуска на тревата“. Това е своеобразен повик към зараждащата се непосредственост, искреност и разчупване на строгата академична рутина.

Погледите на архитектите пък са обрнати назад - към сред-

вършване на образоването Гауди изявява необикновения си талант. И още в 1883 г. по-ръците започват да валят.

Гауди счита, че архитектурата трябва да има за модел природата и геометричните форми. От 1888 г. в творчеството му започва преход от експресивните и еклектични похвати към по-свободен, модернистичен стил. Монументалните сгради, които проектира, са с декоративни форми, обичайни с цветна керамика, цветни туфли, стъкло, кристали. Той въвежда технологични и конструктивни новости. Стилът на твореца е самобитен и няма паралел в съвременната култура. Това се дължи отчасти и на каталунските строителни техники, които използва. Сградите му имат органично-натуралистичен характер. Тъй

та кула над отвора е с остькени отвори. Така през деня сводът напомня звездно небе.

При проекта на имението Гюел Гауди отново доказва, че архитектурата трябва да следва природата. На голямата порта за каретите в горната ѝ част се намира изображение на дракон със зинала пасти и крила на прилеп; оградата и портата на къщата Винсенс са покрити с мотиви от листа на палма джудже; балконите на къщата Мила представляват змиевидни листа с абстрактни мотиви - всичко това отковано желязо.

Гауди изпълнява замисъла си винаги цялостно - оформя интериора и нареджа в него подходящите мебели на подходящите места, в проектите му са предвидени формата, видът и цветът на плочките на тротоара пред сградата, цветът, лехите и дърветата в градината.

Ако се вгледаме внимател-

съжаление обективни причини са възпрепятствали осъществяването на грандиозния замисъл.

Малко по-ранна в творчеството на архитекта е къщата Байо. В този шедъвър Гауди отново остава верен на овалните форми, начупената крила и богатата декорация. Къщата е забележителна с изпъкналите си и вдълбнати повърхности, които напомнят костни структури и създават усещане за устойчивост. Украсата на външните стени е от глазирана керамика с налепени по нея синьо-зелени керамични дискове. Стените на вътрешния двор са облицованы с керамични плочки в бяло и светлосиньо и са наредени в диагонален мотив. Така се създава усещане за пространственост. В горната част плочките са сини, а надолу избледняват, за да стигнат до бяло. Сините плочки омекотяват светлината, която прониква от оберлихта. Фронтонът на покрива имитира драконов гръб. Облицован е с плочки от глазирана керамика, които напомнят люспи - в жълто, зеле-

Архитектъм, просветлен свише

новоковните норми в строителството на катедрали, замъци, обикновени къщи. Майсторите искат да ги възкресят от части - колкото позволява действителността. Постепенно се оформя нов художествен стил, обозначен в различните страни с различни понятия - арт ново, сецесион, югендстил, флореал, либърти. Стремеж към въръщане на духа на Средновековието се забелязва и в музиката. Бенедиктинският монах Еужен Гарден разшифрова старите григориански невми, за да извади църковните средновековни песнопения от праха на забравата. В църковните меси звучат произведенията за орган на Гимо, Видо, Райнбергер, Регер, Брукнер, пропити с религиозен екстаз. Често тези творби имат за теми григориански песнопения. Така в музиката се ражда особен стил, наречен „Цецилианизъм“ - по името на покровителката на музикантите света Цецилия, свързан предимно с църковната музика, но намерил отражение и в светската.

Политическите събития също променят живота. В Испания през 1868 г. започва революция и принуждава кралица Изабела II да избяга във Франция и да абдикира. През 1874 г. синът Й Алфонсо XII се връща в страната и се качва на трона. Областта Каталуния започва бързо икономическо развитие. В Рейс (Каталуния) се ражда Гауди в 1852 г. - в семейството на Франсеск Гауди и Сера и съпругата му Антония Корнет-и-Бертран. Следва архитектура. Веднага след за-

като замисля формите направо в пространството, изнамира си свой метод за проектиране, като първоначално прави тримерни модели от гипс, дърво, тел, поставя и противотежести. Като пример за макет-модел може да служи макетът от тел и противотежести за криптата на черквата в колонията Гюел (1). Орнаменталните украси - така характерни за творчеството на Гауди, постигнати с камъни в различни цветове, ивици от разноцветна зидария и мозайка, керамични плочки, хоросан, смесен с парчета стъкло - учудват посетителя на вила Ел Капричо, на кулите в имението Гюел, в парка Гюел и къщата Винсенс. В последната се съзира привързаността на архитекта към ориенталския стил „мудехар“, а в оформлението на интериора - и стремеж да се постигне връзка на мебелировката с флералните мотиви на тавана и стените. Отново стил „мудехар“, но и смесица от модернистични елементи с неоготика се забелязват в двореца Гюел. Там музикалната стая на последния етаж завършва с параболичен купол срещу 4 носещи колони. В купола има малки отвори, облицовани с алабастрови плочки, и големият отвор в средата. Островърх-

но и синьо. Овалните форми срещаме отново в парка Гюел. В него е изграден гръцки храм и само три къщи - на Гауди, на граф Гюел и на един адвокат. Замисълът на собственика на парцела граф Гюел е бил Гауди да построи жилищни сгради в сърцето на красивата природа. Не се явяват обаче желаещи да купят скъпите апартаменти, които ще се построят там. Паркът остава само място за разходки и развлечения.

Необикновена е дългата спиралнена пейка, която обикаля площада, известен като Гръцки театър, разположен над дорийския храм. Пейката е украсена с керамични цветни фигури, като също от цветна керамика е и фигуранта на игуана на входа към парка, на път за дорийския храм. Експресивните изразни средства в украсата на пейката предшестват тези, срещани по-късно в творчеството на Пикассо, Мило и Брак.

Гауди е добър познавач на ботаниката. Той сътворява „каменните градини“ в парка Гюел. В стремежа си да запази естествената среда архитектът винаги съхранява релефа, като избягва изкопните работи, или ако е невъзможно, прави виадукти, изкуствени пещери, маршрутите определя с портици или пък създава поддръжка от спираловидни или антропоморфични наклонени колони.

Покрив на сграда на Гауди

БЛАГОДАРИМ И СЕ МОЛИМ!

Да благодарим за всички благодати

Да бъдем светлината на света...

Девета година 2010 - 2011
Януари, ФЕВРУАРИ, март

Бих искала, Господи, този месец да Ти благодаря за моите родители и за всички онези, които по един или друг начин са ме възпитавали и благодарение на които днес съм добре възпитана християнка. На всички тях казвам БЛАГОДАРЯ! И когато някой ден си помислят, че нищо не съм видяла от това, което са направили и правят за мен, ще ги помоля да прочетат ето тази бележка и да я запомнят:

„Когато мислеше, че не те гледам, аз видях, че закачи първата ми картина на хладилника и веднага поисках да нарисувам друга за теб.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как нахрани изгубено коте и научих, че е добре да си мил с животните.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как направи любимата ми торта за мен и научих, че малките неща могат да бъдат най-специални в живота.

Когато мислеше, че не те гледам, аз чух как каза една молитва и знаех, че някъде има Бог, с Когото винаги мога да говоря, и се научих да вярвам в Господ.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как приготви храна и я занесе на приятел, който беше болен, и научих, че ние всички трябва да помогаме, грижейки се един за друг.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как отели

от времето и парите си, за да помогнеш на хора, които нямат нищо, и научих, че тези, които имат нещо, трябва да дават на онези, които нямат.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как се грижи за нашата къща и за всеки в нея и научих, че трябва да се грижим за това, което ни е дадено.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как се спрявяш с отговорността си дори когато не се чувствува добре, и научих, че би трябвало да бъда отговорен, когато порасна.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях сълзите в очите ти и научих, че понякога биваш наранен, но няма нищо страшно в това да поплачеш дори.

Когато мислеше, че не те гледам, аз видях как се беспокоиш и искаш да бъда всичко онова, което бих могъл да съм.

Когато мислеше, че не те гледам, аз научих най-много от уроците на живота, които трябва да знам, за да бъда един добър и творчески човек, когато порасна.

Когато мислеше, че не те гледам, аз те погледнах и исках да ти кажа „Благодаря!“ за всички онези неща, които видях, когато ти си мислеше, че не те гледам.“

Исусе, благодаря Ти за моята майка. Тя ми е дала живот и без нея аз нямаше да съществувам. Толкова много години тя е бдяла над мен и се-

га постоянно работи за мен. Ти си я благословил и си я наградил с толкова много добрина заради всичко, което е направила за мен. Обещавам да я обичам, да й помагам и да я почитам!

Също дължа да кажа благодаря и на баща ми. Толкова много пъти той се е грижил за мен. Обещавам и него да обичам, да бъда внимателно, грижовно, искрено и благодарно дете, за да бъдем щастливо християнско семейство, в което Ти с твоята Майка ще бъдете постоянни гости и приятели!!!

Молитвата и размишлението са написани от NIKA - Македония

В светлината на трета светла тайна - Иисус известява Божието Царство и подканва към покаяние

**Отче наш...
Радвай се... (10 x)
Слава на Отца...**

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен, моли се за нас!

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Архитектът, просветлен свише

От стр. 6

Гауди е дълбоко религиозен католик. Той определя себе си като слуга Божи. На 41-годишна възраст преживява дълбоко религиозно съзвръдане - налага си много строг Великденски пост, от който здравето му е сериозно разплатено. Неговата вяра и преданост към Църквата го вдъхновяват да построи епископски дворец в неоготически стил, манастир и училище на общността „Света Тереза от Авила“, друго училище към храма „Светото семейство“, крипта към черквата в колония Гюел и т. н.

Умението на Гауди да използва тухлите по превъзходен начин се проявява в училището на конгрегацията „Света Тереза от Авила“, където в централния коридор зида арка от червени тухли, а отстрани поставя тухлени конзоли като носещи елементи. Прецизността на пропорциите и ритмичното повторение на арките - при фасадата на сградата, в коридорите, както и слепи арки като украса на

фриза, създават цялостност на манастира и училището.

При училищните стаи към базиликата „Светото семейство“, както и в криптата в колония Гюел архитектът използва метода на застъпващите се тухли - една стара каталунска традиция. Конструкцията на сградата на училището към базиликата е устойчива благодарение на начина на изграждане на стените - като компактна самоносеща се вълнообразна черупка - тънка, но изключително здрава. Сградата се счита за манифест на строителната находчивост на Гауди и недостигнат модел на пространствена органичност и криволинейна модуларност.

Особено интересна и необичайна е архитектурата на криптата на черквата в колония Гюел. Колонията представлява работнически квартал с красиви жилища. Черквата не е завършена, но криптата е готова. Тя има форма на неправилен овоид, близък до елипсата. Корпусът е цилиндричен, а над него се издигат здрави кули. Нарушена е традицията, идваща от готиката, при която се поставят контрафорси (2) и арктутани (3) на носещите стени. Конструкцията е самоносеща и наподобява черупка. Частта,

построена между 1908 и 1915 г., е от кафеникови камъни - като кората на боровите дървета, порталът е с различни видове колони - някои от цял каменен блок, други от тухли. Колоните са наклонени под различен ъгъл и съвпадат с извивките на носещите арки. Покривът е с геометрична форма на праволинейна повърхнина, разчленен от свързващите ребра, които излизат от колоните. 22-та прозореца се отварят като венчелистчетата на цветове или като кри-

Евангелието на живота срещу Цивилизацията на смъртта

Като вярващи ние сме убедени, че молитвата е реална сила. Тя отваря света към Бог. Ние сме убедени, че Бог слуша и че Той може да действа в историята. Мисля, че ако милиони хора - милиони вярващи - всички се молят, това наистина е сила, която може да влияе и да помогне за напредъка на каузата на мира.

Папа Бенедикт XVI

кански ред организира бдение с намерение за защита на неродените в двете енории - „Успение Богородично“ и „Свети Йосиф“. В молитвено преклонение пред изложеното Причастие българските католици се присъединиха към призыва на Светия отец. Бяха прочетени откъси от енциклика на Йоан-Павел II Evangelium vitae, а Ангелският поздрав на бреницата, повтарян многократно, беше естественият възглас на тази молитва. И наистина, кой по-добре от Мария, майката на Живота, може да застане в защита на застрашения живот на своите родени и неродени деца.

Реши се бдението да се извършва всяка събота след вечерната литургия до края на Коледните пости, а имаше и желание да се ангажират с всекидневна молитва за защита на неродени деца.

Мая БЕГОВА

Пейка В парка Гюел

на Страстите Христови, южната, която е към морето и още е незавършена, се нарича „Слава Божия“. Тя е и главната фасада. Там, където централният кораб (5) се пресича с трансепта (6), има кула, увенчана с равностранен кръст и височината е 170 м. Около кулата са изградени още 4 кули - на четиридесета евангелисти. Светлини от върховете им озаряват града. Кулата камбанария над апсидалата е посветена

На стр. 8

7 ИСТИНА
VERITAS

Брой 1 (1446)
Януари 2011 г.

Ела, имам нужда от теб

8

ИСТИНА
VERITAS
Брой 1 (1446)
януари 2011 г.

От стр. 1

нието на свещениците и сестрите. В повечето случаи това са хора, несъзnavщи собственото си място и отговорност в този живот. За сестра Терезита, приела поканата и казала своето „Да“ на Христос преди петдесет години, всеки ден е едно благодаря. В мило обръщение към всички присъстващи на тържеството тя не пропусна да изкаже своята благодарност към хората, оказали важна роля в нейния живот и призвание. Помоли за прошка за всички онези моменти, когато не е била на наше разположение поради крехкото си здраве. От името на енорията й направихме малък символичен подарък - Библията, извор и вдъхновение за още петдесет години вярност.

Празничната литургия завърши с многобройни цветя, поднесени на сестра Терезита с най-топли чувства и пожелания от признателните хора. Храмът бе насытен с онази неподправена благодарност, ко-

ято извира и не може да се скрие към човек, отдаваш се бе си напълно.

На 22 ноември, понеделник, бе отслужена литургия от епископ Петко Христов в съслужение със свещениците от цялата Никополска епархия и четирима пасионисти, пристигнали от Италия, между които бе провинциалът на пасионистите отец Пиерджорджо Бартоли. В проповедта си епископът подчертава важната роля, която имат сестрите в живота на Църквата, и тяхната емоционална близост в радостите и проблемите на вярващите.

Така отминаха тези два дена - венец на петдесетгодишния юбилей на сестра Терезита Пичирили от Непорочното зачатие на Блажена Дева Мария. Така минава всеки ден с нея. Празник на тържеството на духа и благодарност за всеки ден от нейния живот.

Скъпа сестро, искрено и сърдечно ти благодарим!

Тотка ИВАНОВА

Интервю със сестра Терезита

- Какво повлия преди 50 години за твоето решение да се посветиш на Господ?

- Да бъдеш роден в семейство, където любовта към Бог и към близкия е на първо място, е като да участвуаш в едно католическо движение. Да имаш духовен водач от детството си, да се отдаваш на молитвата и най-вече да установяваш, че религиозните хора, с които имаш контакт, са щастливи - всички тези неща породиха в сърдечето ми желание да се отдам напълно на Господ. Последния тласък получих на 18 години, когато останах часове пред Исус Евхаристия в черквата на отците пасионисти в Сан Сосио - Фалватера. Бях сама и в онаази тишина почувствах вътрешен глас, който ми казваше: „Ела, имам нужда от теб, от твоята любов, за да обичам света...“

- Кога си се чувствала най-удовлетворена от това твоето решение?

- Най-голямата радост почувствах, когато обявих решението си на място духовен водач и получих отговор: „От колко време чакам да ми кажеш това. Иди, Бог те извика. Това е твоето път.“ След това след много откази получих и благословията на майка си и на други

гите членове на семейството. Също така особено се вълнувах в деня, в който брат ми ме придвижи до сестрите пасионистки във Флоренция, за да започна моя път като богословетена. Пристигнахме вечерта на 5 декември 1958 г. Над манастира на сестрите пасионистки имаше осветен кръст, но на този кръст аз наистина видях светлината на Възкръсналия. Това отвори сърцето ми и ме зареди с много ентузиазъм. Когато са възниквали трудности, споменът за осветения кръст ми даваше кураж да продължа напред.

- Има ли разминаване между твоите очаквания отпреди 50 години и действителността в служба на Църквата?

- Не, никога не е имало разминаване, защото винаги съм била убедена, че Църквата е всеки от нас, всеки кръстен е Църквата и заедно формирате Мистичното тяло. Мое желание винаги е било да живея като истинска свидетелка на Евангелското послание. В Италия имах за повече от 25 години задачата да подгответям и мотивирам катехистите. Тук нямам тези ангажименти поради напредналата възраст, но също се чувствам „вестителка на Любовта на Светата Троица“. Чувствам се важна не заради моите умения и способности - физически или интелектуални, а защото Бог е в мен. Той е

Този, Който действа, Той е Този, Който обича в мен, Той е Този, Който работи в мен и това е невероятно чудо.

- Кое те прави безсилна и кое ти дава криле, за да служиш през тези години?

- Физически не съм силна, моята слабост е постоянна, но духовно се чувствам слаба, когато се обезсърчавам, когато мисля, че няма какво вече да дам и да кажа на братята и сестрите в името на Бог. Поради Неговата благодарност това са редки моменти... Крилете ми ги дава Любовта на Отца. Той ме обгръща постоянно със Своята доброта и със Своето милосърдие. Той поставя до мен точните хора, за да лекува тялото и духа ми, Той ми дава възможността да съобщавам Любовта Му чрез живота и чрез думите ми. Той придвижва всеки момент, тъй като светлината е в мен и ми дава очи, за да видя Лицето Му като Баща на всеки мой брат и моя сестра... Какво да искаш повече?! Не липсва и защитата на Неговата майка Дева Мария. Чувствам я винаги близо и внимателна към нуждите ми.

- С какви чувства си дала преди 50 години твоите обети и с какви чувства ги подновяваш сега?

- Преди 50 години бях в разцвета на силите и на любовта. Имах многобройни идеали и вероятно голяма наивност. Не знаех

какво да очаквам от живота. Обичах Господ и Го помолих да ми даде да опитам Неговата божествена любов, която е безкрайна. Днес, в годините на зрелостта, идеалите на младостта са отминали, но любовта е все същата, дори по-силна, по-конкретна и пречистена от ненужното. Всяка сутрин е за мен нов ден, но също така е единственият ден, който аз имам, за да обичам, и така пак се отдавам на Господ с цялата любов и ентузиазъм, на които съм способна.

- Видяхме колко разълнувана и щастлива беше на твоя празник. Какво би искала да кажеш на енориашите?

- Преди всичко аз подновявам своята благодарност за тяхната любов, за тяхното горещо участие. Ние знаем, че Бог е във всеки човек. Във всеки от енориашите откривам прекрасното Лице на Отца и денят на моя юбилей беше истински празник на любовта на Светата Троица, видима сред нас. Освен това казвам на всеки от вас, че всяка сутрин се моля на Господ, за да ви придвижава по пътя, та всеки да знае как да даде най-доброто от себе си, така че Благата вест на Евангелието да стане реалност в тази енория „Свети Павел от Кръста“. Бог е Любов! Нека се обичаме един друг тогава!

Даниела ФЕДЕВА

Каса Батло в Барселона

Архитектът, просветлен свише

От стр. 7

на Дева Мария и е увенчана с венеца от 12 звезди. Общият брой на кулите е замислен на 18, но днес са изградени само 8. Кулите камбанарии на трите фасади са увенчани с изображения на атрибути на епископите - архиепископски жезъл, митра, пръстен, кръст. Четат се и надписи Ossanna. Сградата символизира небесната и земната Църква. В проекта е предвидена правоъгълна покрита галерия, която да обикаля целия храм. В двата ѝ края са предвидени места за сакристии и административни помещения. В конструктивната логика са заложени два принципа - параболичен профил и вертикален разрез. Формата на колоните е наклонена и е разклонена на по-ниски колони. Колоните завършват с отвори, през които се вижда небето. Новият еле-

мент в конструкцията на катедралата е стъпка напред по отношение на статичната концепция. Той е приложен за пръв път в черквата „Санта Колома“ и се състои във връзката между конструкцията на колоните, наподобяваща разклонено дърво, и праволинейните повърхности на сводовете.

Гениалният архитект умира в 1926 г. Базиликата и други негови сгради остават недовършени поради мащабността на проектите (в миналия брой на в. „Истина-Veritas“ можете да намерите подробности за освещаването на базиликата от папа Бенедикт XVI - б.р.). Днес други талантливи архитекти продължават работата върху творенията на Гауди, следвайки неговия замисъл, за да оставят завършени шедъврите му за бъдещите поколения.

Бележки:

1. Еузеби Гюел - богат испански граф, приятел на Гауди, който високо го ценя и му възлага поръчки на всички сгради, които желае да построи.

2. Контрафорс - странични подпорни стени, които поддържат главните в сградата, за да уравновесяват тежестта.

3. Аркубани - външни каменни полуарки, предаващи натоварването от свода на централния наос в готическите храмове.

4. Наос - вътрешната част на храма, където се провежда богослужението.

5. Кораб - пространство в храм по дълбината на сградата, отделено от цялото с колони.

6. Трансепт - напречен кораб, при кръстовидна форма на сградата - хоризонталната страна на кръста.

М. ХИЛДЕГАРД

10 години от смъртта на майка Блажена Кръстна

Преди да навляза в темата, позволете ми да отбележа, че се ръководех от съвета на свети Франциск, Бедняк от Асизи: „Verbum abbreviatum fecit Dominus super terram“ (Господ говореше кратко, когато ходеше на земята).

Верен на този съвет на Серапичния ни отец, представям в телеграфен стил биографичната рамка, в която се вмества житейският път на майка Блажена Кръстна.

Тя е родена на 2 април 1914 г. в Санкт Петербург, където баща ѝ, генерал Янко Бойчев, е на специализация. След като завършила средното си образование във френския колеж „St Josef“ в София, на 25 октомври 1936 г. постъпва в Кармилската обител и на 24 май 1937 г., т.е. точно две години след основаването на обителта, приема монахинското одеяние на Света Богородица Кармилска. След Мария Дукова, т.е. сестра Тереза Исусова, тя е втората лястовичка в гнездото на софийския кармил. На 12 юни 1938 г. полага първите си обети, а на 24 октомври 1941 г. - вечните. През 1958 г., след изгонването на майките-основателки чужденки, сестра Блажена Кръстна е назначена за предстоятелка на софийския кармил, за да остане в аналите на кармилския орден като Майка Блажена Кръстна, първа българка, предстоятелка на кармилска обител от източен обред.

И тъй, възпоменаването на десетата годишнина от раздялата ни с Майка Блажена Кръстна, раздяла, която, уповавайки се на Божието милосърдие, приемаме за временна, е същевременно и повод да изразим благодарността си, породена от незаличимите следи, които тя остави в духовния ни живот в резултат от съприкоснението с нейната богата духовност.

Когато говорим за духовността на някоя кармилитка - примерно за тази на Малката Тереза на Младенеца Иисус и на Светия образ, на света Мария-Магдалина Паци или на блажената Елизавета на Пресвета Троица и др. - всъщност говорим не за лична, а за същностна част от цялостната кармилска духовност. От друга страна, става реч и за своя рода Summa Theologiae, т.е. сборник, в който се третират въпроси на религията въз основа на Свещеното писание, църковните доктрини и традицията. Тъй че духовността на една кармилитка е духовност на кармилския орден, духовност, проявяваща се при определени исторически периоди от живота на Кармил в частност и от живота на обществото и на Църквата като цяло. Именно в такъв един труден, изпълнен с трагизъм, несигурност, колебания, изпитания и страдания период от историята на софийския кармил и на Католическата църква в България майка Блажена Кръстна изграждаше всеки ден, всеки час, всеки миг своята духовност, т.е. кармилската духовност, изживяна с упование в Божието провидение, изстрадана в подчинение на Божията воля, благословена в смирене пред Свети Дух, Просветител и Утешител.

В какво се състои духовността на майка Блажена? Основното в нея е верността, една рядка добродетел, която е еманация на вярата и същевременно - крепост на вярата. Подобна вярност към призванието й на кармилитка определи житейската ѝ съдба. Рядка добродетел! Това определение ме отвежда при Шарл Пеги, тъй нежно, тъй синовно възпял Исусовата Майка:

Regente de la mer et de l'illustre port,

Nous ne demandos rien dans nos amendements,

Reine, que de garder sous vos commandements

Une fidelite plus forte que la mort.

Господарке на морето и на прочутия пристан,

единственото ни прошение към Теб, о Царице,

нека бъде: Под твоето покровителство

да съхраним вярност, по-силна дори от смъртта.

нея има при приемане на монахинското одеяние на Кармил: сестра Блажена Кръстна, т.е. Блажена с Кръста, който с вярност и събодетдане по Божие благоволение ще носи до съдия си дъх за духовното и материалното добруване на Църквата и на душите. Последвали събития, белязали историята на софийския кармил, потвърждават пълната съвместимост на името ѝ с Божия промисъл.

И наистина, след установяването в България на атеистичната диктатура погромът над кармилската обител, на който майка Блажена присъства ужасена в очакване погромаджите да осъверят Иисус Евхаристия, арестуването ѝ, безкрайните нощи разпити, тормозът, гладът, дори катаржният режим в концлагера Белене не разколебават верността ѝ към Небесния жених. Питам се - кой може да отълчи от любовта Божия? (Вж Рим., 8, 35.). Отговорът е един: няма сила, която може да отълчи от Христос този, чиято вярност е съградена върху вярата и върху уповането, върху

търсите застъпник пред Божия съд, прибегнете към Мария. Молбата на Мария ще бъде удовлетворена заради уважението, което ѝ се полага. Синът ѝ изслуша майка си, а Отец ѝ изслуша Сина Си. В нея грешникът поставя своето доверие и върху това доверие почива моята надежда... Ако ветровете на изкушенията те връхлетят, ако закъсаш из скалите на терзанията, погледни звездата, призови Мария. Ако си в плен на вълните на гордостта, на амбиции, на предателство, на завистта, погледни звездата, призови Мария. Ако яростта, скъперничеството или порочните мисли заплашват малката лодка на душата ти, погледни Мария. Ако си смутен от броя на престъпленията си, объркан от нечистата си съвест, вледенен от ужас при мисълта за Божия съд и започнеш да потъваш в бездната на скърбта, в пропастта на отчаянието, мисли за Мария, призови Мария. В опасност, в мъка, в съмнение мисли за Мария, призови Мария. Нека не се отделя тя от устата ти, нека не се отдалечава

мацията, както кармилитките от Компинен по време на Френската революция, тъй и майка Блажена и нейните съсестри по време на богоchorския комунистически режим на дело реализира указанията на света Тереза Авилска: „В деня, в който вашите молитви, желания, умъртвления и пост не подпомагат защитниците на Църквата срещу настъпленията на враговете ти, знайте, че не изпълнявате задълженията си.“ Всички те с примера си увличаха безброй миряни, които, защищавайки светата Майка Църква, загиваха в погромите на хугенотите, на гилотината или в концлагерите на диктаторските режими през XX век.

Светата Майка Църква! Примерът на майчинството ѝ, християнинът приема башинството на Небесния отец. Още през III в. свети Киприан (200 - 258 г.), епископ Картагенски, предупреждава пасомите си: „Habere non potest Deum Patrem qui Ecclesiam non habet Matrem“ (Не може да счита Бог за свой Отец този, който не приема Църквата за своя Майка) - из посланието „De Catholicae Ecclesiae unitate“. Мнозина църковни отци ще повторят убеждението на свети Киприан. Няма да ги цитират всичките. Ще спомена само някои имена: свети Августин Илонски, свети Амвросий Медиолански, свети Йоан Златоуст Константинополски, свети Йероним Стридонски, свети Петър Хрисолог и други, за да се спра на насконо провъзгласения за блажен кардинал Джон Хенри Нюман (1801-1890): „Никой не може да счита себе си за чедо на Църквата, ако не е твърдо решен да я слуша, що се отнася до вярата и морала, тъй като нейното поучение е поучение на самия Бог.“

В началото на това възпоменание във връзка с десетата годишнина от онзи 17 декември, когато майка Блажена Кръстна прие поканата на Небесния си жених: „Venit sponsa mea et coronaberis“ (Дойди, невесто моя, за да бъдеш увенчана /вж Исаия, 61, 10/), обещах да бъда кратък.

Позволете ми в заключение да изразя едно свое убеждение. Стените на кармилската свeta обител не се оказаха ефикасна преграда, щото духовността на майка Блажена Кръстна да не се превърне в апостолска мисия за мнозина. Бог единствен знае тяхния брой. В случая не сме изправени пред никакво изключение в историята на кармилския орден. Дъщерите на Света Богородица Кармилска от векове живеят далече от света, а всъщност със своята харизма живеят със света, с неговите радости, скърби, проблеми, тежнения. Да! Те живеят с Църквата и за Църквата. В потвърждение на това твърдение ще припомня, че света Тереза на Младенеца Иисус и на Светия образ бе обявена за покровителка на мисионерите.

Преди няколко години се появи книгата на един свещеник кармилитанец: „Realisme spirituel de Therese“ (Реализът в духовността на Малката Тереза). Дълбоко съм убеден, че духовността на майка Блажена Кръстна е плод на реализма. Да! Духовността на майка Блажена Кръстна - живяна, изстрадана, благословена и споделена с обич и апостолско усърдие - не е теория, а реална храна за душите на почитателите ѝ така, както хлябът е реална храна за тялото.

С дълбок поклон и искрена синовна благодарност!

Вечна да бъде паметта ѝ!

Иван ТЕОФИЛОВ

Незабравимата

Поетът, а заедно с него и всички ние просим тази рядка добродетел, защото изневярата е в тази, която най-пронизително засяга сърцето. На 17 февруари 1966 г. по време на аудиенция папа Павел VI с несъкрито вълнение споделя като на изповед, че между най-тежките страдания, произтичащи от характера на служенето му като Римски първосвещеник, изневярата на забравилите красотата и сериозността на задълженията, които ги свързват с Христос и Църквата, предизвика неутешима болка. Проследявайки събитията, имаме всички основания да считаме молитвата, отправена от поета Шарл Пеги към Пресветата Дева, за молитва и на майка Блажена Кръстна.

Приела първите кълнове на призванието си за монахински съзерцателен живот още като ученичка в колежа, Здравка - това е кръщелното й име, вече пълнолетна приема Веруюто на Католическата църква. С разбираемо вълнение, но и с търда решимост уведомява баща си генерал Янко Бойчев, междувременно назначен на високия пост началник на въоръжените сили на България, за желанието си да се посвети на Бог като монахиня в ордена на Света Богородица Кармилска. Гръм от ясно небе изпитания в тежки битки воин, гръм от ясно небе и за общество, и за държавните институции. Причина за възникналата суматоха е конюнктурната визия за религиозната принадлежност на българина към православието.

В онези години, т.е. при постъпването на Здравка в Кармил, а и много години пред тях спасяността и светото православие се смятала „за двата могъщи и сакрално чисти стълба на българската националност и държавност“ (цитат от Църковен вестник от 1913 г.) Слава Богу, това донякъде е изживяно днес. Но през 1937 г. върху Здравка се изсипват заплахи, шантажи, клевети, закани дори от семейството ѝ. Всички те се оказват безпомощни да разколебаят решението ѝ. Ето защо ехото от мощния гръм не загълхна. Понесено от Божието провидение, то пое курс към Голготския кръст. Въсъщност та към е смисълът на избраното от

надеждата. Колко точно е определението на апостол Павел: „Spe salvi facti sumus“ (нашето спасение е в надеждата /Рим., 8, 24/), послужило за основа на енцикликата на папа Бенедикт XVI.

Майка Блажена! Майка за своите съсестри, майка и за всички, знани и незнани, които жадуваха за мъдръ съвет, за блага дума, за напътствие. Като грижовна майка тя даряваше всеки с обич и нежност. Майка! За нея това означаваше нещо свято!

Между цветята в букета на духовността ѝ ярко се открояваха три рози. Техният аромат вдъхваше живот. Този аромат майка Блажена ни предаде с много обич; трите рози са трите майки не само в живота на кармилитката, но в живота и на всеки Христов последовател.

Първата роза християнинът дарява на рождената си майка. Култът ѝ към нея е скрепен върху скрижалите на Стария завет: „Обичай баща си и майка си“ (Второзаконие, 5, 16). Почитта към рождената майка християнинът изразява чрез синовна обич, синовно подчинение, послушание и молитвено единение. Неспазването на четвъртата Божия заповед води до смущения в семейството и до катаклизми в обществения порядък.

Втората роза християнинът връчва с много обич на Пресвета Богородица, Небесната майка. Нейното майчинство е велик дар, поверен ни от Спасителя Христос в съблъсмия момент на изкупителната му мисия: „Ето майка ти“ (Йоан, 19, 27). Продължение на Христовата заръка откриваме в признанието на доня Беатрис - майката на Терезита де Аумада: „Света Богородица е истинската ти майка!“ За майка Блажена, загубила на четиригодишна възраст рождената си майка, признатието на доня Беатрис ѝ има силата на завет, съхранен в сърцето ѝ за цял живот. Ако за всеки християнин Христовият дар е скъп, то за монахиня в орден, посветен на Света Богородица, той е безценен.

В този ред на мисли неволно ме навестява съветът на свети Бернард Клервоски (1090-1153 г.), ненадминатия в усърдието си апостол, разпространител на набожността към Мария, нашата майка и довереница: „Ако

търсите застъпник пред Божия съд, прибегнете към Мария. Молбата на Мария ще бъде удовлетворена заради уважението, което ѝ се полага. Синът ѝ изслуша майка си, а Отец ѝ изслуша Сина Си. В нея грешникът поставя своето доверие и върху това доверие почива моята надежда... Ако ветровете на изкушенията те връхлетят, ако закъсаш из скалите на терзанията, погледни звездата, призови Мария. Ако си в плен на вълните на гордостта, на амбиции, на предателство, на завистта, погледни звездата, призови Мария. Ако яростта, скъперничеството или порочните мисли заплашват малката лодка на душата ти, погледни Мария. Ако си смутен от броя на престъпленията си, объркан от нечистата си съвест, вледенен от ужас при мисълта за Божия съд и започнеш да потъваш в бездната на скърбта, в пропастта на отчаянието, мисли за Мария, призови Мария. В опасност, в мъка, в съмнение мисли за Мария, призови Мария. Нека не се отделя тя от устата ти, нека не се отдалечава

Юдит и Мария

Това са имената на две жени - Юдит и Мария. Юдит е от Стария завет, нейното съществуване исторически не е доказано, докато това на Мария от Новия завет е неоспоримо. Юдит - име, което се среща в едноименната книга в Стария завет, означава жена юдейка; то е измислено от автора с цел да отбележи, че въплътва образа на жената от еврейската общност. Тя носи духа, стремежите, идеалите, създадени от евреите, живели в Палестина към средата на II век преди Христос в религиозна среда, наситена с национализъм, породен от саможертвената твърдост на братята Макавееви и майка им (II Макав. 7, 1-42).

Юдит е бездетна вдовица, богата, независима, послужила си със съблазн за избавянето на богоизбрания народ от гнева на Олоферн (Юдит гл. 10, 11, 12). Мария е тиха, бедна, незабележима дори сред жителите на Назарет девица, заслужила със смиренето си да стане посредница за изкуплението на човешкия род. Въпреки тези различия, към които могат да се прибавят и други, мариологическите научни разработки определят ясно точното място на Юдит, възприемана като Мария. Юдит обезглавява Олоферн - враг на богоизбрания народ. Мария пък поразява в главата змията, изкусила човешкия род (Битие 3, 15). Внимание заслужава контрастът между еротичната страна на историята и

строго ритуалния и религиозен характер, който достига кулминация в момента, когато Юдит отправя молитва към Господ, преди да отреже главата на Олоферн: „Господи Боже Израилев, укрепи ме в този ден“ (13, 7). Тя е преди всичко жена, доверяваща се на Господ с вътрешна отданост, изразена външно в съблудоване на закона. Същото важи и за Мария. Тя изпълнява Божието слово, „размишлява... и го слага в сърцето си“, като се признава за „рабиня Господня“ (Лк. 1, 38). Съществуват сходства и в текстовете, отнасящи се и за двете жени. В Стария завет: „Озия рече на Юдит: Благословена си ти, дъщре, от Всевишия Бог повече от всички жени на земята и благословен Господ Бог, който създаде небето и земята“ (Юдит 13, 18). Подобен текст е отразен и в Новия завет: „Ангелът влезе при Мариам и рече: Радвай се, благодатна! Господ е с тебе. Благословена си между жените“ (Лк. 1, 28), а Елисавета, посрещайки братовчедката си, възклика: „Благословен е плодът на твоята утроба“ (Лк. 1, 42). Освен тези сходства в текстовете някои от хвалебствията, отправени към Юдит: „Ти си величие на Израил, ти си голяма радост на Израил, ти си голяма слава на нашия народ“ (Юдит 15, 9), впоследствие са отправени от християните и към Мария: „Tu gloria Jerusalem, tu laetitia Israel, tu honorificentia populi nostri“ (Ти

си слава на Йерусалим, ти си радост на Израил, ти си чест на нашия народ - вж. Първа вечеря на празника „Непорочно зачатие на Дева Мария“, 8 декември).

И тъй, Юдит и Мария, тези крехки създания, с вярата и делата си свидетелстват за силата на Бог, който може да променя съдби. Нека се вслушаме в хвалебствието на Мария, която пророчески тълкува историята на своя народ, както и тази на света: „Душата ми велича Господа... Той показва силата на мищата си, разпърсна ония, които се гордеят с мислите на сърцето си; свали силни от престоли и въздигна смирени; гладни изпълни с блага, а богати отпрати без нищо; взе под закрила Израيلا, Своя отрок, като си спомни милостта“ (Лк. 1, 51-54).

В заключение е нужно да бъде подчертана актуалността на поуката, която можем да извлечем от постъпките на Юдит и Мария, за които вярата се изразява в разобличаване и победа над злото, като лично самопожертване, т.е. от една страна, като обмислено обвързване със стратегията, която Господ използва, за да разобличи и победи злото (Юдит), и от друга страна, като признание за Неговото действие във всички времена, включително и сега, както изповядва Мария в своето „Величава душата ми Господа“.

Сп. „Apostolato Universale“,
превод
Виржиния ДОЛАПЧИЕВА

Годината 2010

От стр. 3

24 май - 75 години от основаването на Кармилската свeta обител в София.

ЮНИ

5 юни - свещеническо ръкоположение на отец Иоан-Виктор Хаджиев, кармилитанец.

10 юни - кардинал Рафаеле Фарина изнася в Софийския университет „Свети Климент Охридски“ лекция на тема „Християнството и политическите институции“ и е удостоен с титлата „доктор хонорис кауза“.

19 юни - закриване на Годината на свещеника, посветена на 150-ата годишнина от смъртта на свети Жан-Мари Виане.

ЮЛИ

11 юли - 35 години от кончината на епископ Симеон Конков, предстоятел на отците капуцини, хиротонисан за епископ през 1960 г. от апостолически екзарх Кирил Куртев.

16 юли - сестра Йоанна Кръстна на Младенца Иисус, кармилкта, полага вечните си

обети.

16 юли - апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек открива в София, ул. „Княз Борис“ № 125, мисия на Сестрите на милосърдието на Майка Тереза от Калкута.

28 юли - с поправка в Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица се реабилитирани отците успенци Камен Вичев, Йосафат Шишков и Павел Джиджов, през 1952 г. осъдени на смърт и провъзгласени за блажени от папа Йоан-Павел II на 26 май 2002 г.

Август

11 август - 120 години от смъртта на кардинал Джон Хенри Нюман, бивш англикански духовник, виден богослов и известен като „най-опасният човек в Англия“ заради преминаването му в лоното на Католическата църква.

19 август - отците Варголомей Улияш и Ярослав Бабик се присъединяват към мисията на отците капуцини в България.

21 август - 140 години от посвещаването на България на Света Богородица в Ла Салет от епископ Рафаил Попов.

26 август - 100 години от рожденията на Майка Тереза от Калкута, основателка на Конгрегацията на мисионерите на милосърдието.

СЕПТЕМВРИ

2 септември - 10 години от свещеническото ръкоположение на монс. Стефан Манолов, генерален викарий на Софийско-Пловдивската епархия.

3 септември - 10 години от беатификацията на папа Пий IX, благословил единението на част от българския народ с Католическата църква, и на папа Йоан XXIII - от 1925 до 1934 г. апостолически визитатор и по-късно делегат в България.

5 септември - 200 години от рождението на папа Лъв XIII, автор на първата в историята на Църквата социална енциклопедия „Rerum Novarum“ и на енциклопедия „Grande Munus“ - в прослава на великото дело на светите славянски просветители Кирил и Методий.

19 септември - в Бирмингам по време на посещението си във Великобритания папа Бенедикт XVI провъзгласява за блажен кардинал Джон Хенри Нюман.

25 септември - сестра Елка Станева от Обществото на мисионерите францисканки на Пресветото Сърце Исусово полага вечните си обети.

27 септември - закрита е годината, посветена на свети Винкентий от Паула, основател на отците лазаристи, и заедно със сестра Луиза дъо Ма-

Още за

Духовен център „Блажен папа Ронкали“

В навечерието на празника на света Тереза Авилска в София бе тържествено открит Духовният център „Блажен папа Ронкали“. На 14 октомври т.г. изцяло обновеният дом, където е живял монс. Анджело Ронкали, посрещна множество вярващи и гости. Тук бе официално открит и осветен от монс. Христо Пройков, апостолически екзарх на католиците от източен обред в България, новият духовен център за католическо богословие и духовност към хърватската кармилска провинция.

Тържеството започна със слово на настоятеля на кармилския орден на Хърватската провинция отец Винко Мамич, който говори за традицията в създаването на духовни центрове в Кармила, за преодolenите трудности и възлаганите надежди на новия център в България. Папският нунций архиепископ Януш Болонек прочете специалния благослов на Светия отец, изпратен от негово име от държавния секретар на Ватикан кардинал Бертоне до новооснования духовен център „Блажен папа Ронкали“.

Отец Сретко Римац говори за реконструкцията на дома, приютял блажения Ронкали, и за намеренията на новия център да предложи на вярващите възможност за провеждане на различни мероприятия - срещи, духовни упражнения, курсове, както и за

зарх“; Велик Вичев - „Книга за с. Покрован“. Цялата тази солидно аргументирана историческа книжнина свидетелства за епичната борба, изпъстрена с жертви и белязана с кръвта на дейци на единението.

6 ноември - село Гостиля, Плевенско, отбеляза 120-ата годишнина от заселването на дошлиите от Банат потомци на славните чипровци.

16 ноември - 110 години от рожденията на блажения Евгений Босилков, Никополски епископ, мъченик за вярата, осъден на смърт.

ДЕКЕМВРИ

6 декември - 20 години от установяването на дипломатически отношения между Република България и Светия престол.

17 декември - 10 години от кончината на Майка Блажена, първа в историята на Църквата българка настоятелка на кармилска свeta обител от източен обред.

26 декември - 90 години от кончината на сестра Христина (Ефросия) Исусова, съоснователка с отец Йосиф Алоати на Обществото на сестрите евхаристинки.

31 декември - 30 години от публикуването на апостолическото писмо „Egregiae virtutis“ на папа Йоан-Павел II, с което писмо Светият отец обяви братята Кирил и Методий за съпокровители на цяла Европа - неоспоримо признание за приноса им за просветата и културата на европейския континент.

Иван ТЕОФИЛОВ

Какво е любов?

**Намалете темпото само за три минути,
за да прочетете това. Заслужава си.
Да докоснете думи, произнесени от деца**

Група специалисти социолози задали въпроса „Какво според теб значи ЛЮБОВ?“ на деца от 4 до 8 години. Отговорите, които получили, били по-смислени и по-дълбоки, отколкото някой можел да очаква.

Вижте и се замислете:

„Когато баба получи артрит, тя не можеше повече да се навежда и да си лакира ноктите на краката. Оттогава дядо прави това вместо нея винаги, дори след като и той получи артрит на ръцете. Това е любов.“

Ребека, на 8 години

„Когато някой те обича, той произнася името ти различно. Ти просто знаеш, че името ти е чисто, произнесено от него.“

Били, на 4 години

„Любов е, когато едно момиче си слага парфюм и едно момче си слага афтършейв и те излизат заедно и се миришат.“

Карл, на 5 години

„Любов е, когато ти отиваш да си купиш нещо за ядене и даваш на някого повече от твоя чипс, без да искаш той да ти дава изобщо от неговия.“

Криси, на 6 години

„Любов е това, което те кара да се усмихваш, когато си тъжен.“

Тери, на 4 години

„Любов е, когато мама прави кафе на татко и сръбба от чашката му, преди да му я даде, за да е сигурна, че е хубаво и няма да го опари.“

Дани, на 7 години

„Любов е, когато се целуваш с някого през цялото време и когато се уморите да се целувате, ти искаш още да бъдеш с него и да си говорите още. Мама и татко са такива. Те изглеждат неприлично, когато се целуват.“

Емили, на 8 години

**11 ИСТИНА
VERITAS**

Брой 1 (1446)
януари 2011 г.

Духовен център „Блажен пана Ронкали“

От стр. 10

дарност бе изказана за финансата подкрепа на фондациите Renovabis и Kirche in Not от Германия, на епископските конференции на САЩ, Хърватия и Италия, както и на община Bergamo (Италия). Изразена бе благодарност на всички онези, които с труда си и според финансовите си възможности допринесоха за осъществяване на това богоугодно дело. Комплексът на духовния център включва и новооткритата книжарница „Анжело Ронкали“, за чието осъществяване помогна щедростта и добрата воля на фондация „Комунитас“ в лицето на нейния председател Светослав Божилов. Подчертано бе, че духовният център отваря врати за всички, които желаят да се докоснат до католическата духовност и да задълбчат познанията и духовния си опит. Монс. Христо освети новия комплекс - духовен център и книжарница, и благодари на всички присъстващи за тяхна-

та подкрепа и съпричастност в този паметен ден на негово отваряне.

Гост на откриването бе посланикът на Република Хърватска в България г-жа Даниела Баришич. Присъстваше секретарят на нунциатурата монс. Лучиано Русо, много свещеници от двата обреда на Католическата църква в България, сестра Максимилиана Пройкова, вицепрезидент на Конференцията на настоятелите на монашески общества в България, гости от философския факултет на Софийския университет „Свети Климент Охридски“ - проф. Калин Янакиев и проф. Владимир Градев, представители на различни монашески общности в България, много мириди и гости. Вечерта завърши в изключително приятна атмосфера, защото чувството на радост и светлина от откривания се пред новосъздадения център хоризонт за дейност в служба на Бог, бе завладяла всички присъстващи.

На следващия ден, 15 ок-

томври, в черквата „Свети Франциск“ бе отслужена тържествена архиерейска литургия в чест на света Тереза Авилска, на която проповед за нейната личност и дело изнесе папският нунций архиепископ Болонек. Хорът на енория „Успение Богородично“ допринесе много с красивото си пение за празничната атмосфера. Тук е мястото да отбележа, че не е далеч времето (2015 г.), когато целият свят ще празнува 500 години от рождението на тази голяма светица на Католическата църква, първата жена, провъзгласена от Църквата за църковноучител. Петте години, които предшестват годишнината, са специален повод за подготовката в средите на ордена на босоногите кармелити. В светлината на нейната святост и с неизточитата енергия на нейното дело откриването на новия духовен център е едно голямо, изпълнено с много нови надежди събитие за католиците в България.

Ирен ЦИБРАНСКА, OCDs

„Когато обичаш някого, клепа чите ти подскачат нагоре и надолу и очите ти изльзват звездички.“

Карен, на 7 години
(Каква представа!)

„Любов е, когато мама вижда татко, седнал на тоалетната, и не мисли, че това е срамно.“

Марк, на 6 години

„Наистина не трябва да казваш на някого „Обичам те“, ако не мислиш така. Но ако го мислиш, то трябва да му го казваш много пъти, защото хората забравят.“

Джесика, на 8 години

И накрая...

Лео Боскалия, писател и преподавател, разказва за конкурса, в който трябвало да журира. Задачата на конкурса била да се определи най-грижливото дете. Победителят станало четиригодишно момченце, чийто възрастен съсед насъкор бил изгубил съпругата си. Когато малкото дете видяло, че мъжът плаче, отишло в двора на съседа, покатерило се в скита му и останало седнало там. Когато се върнало при майка си, тя го попитала какво е казало на человека, а малчуганът отвърнал: „Нищо, са ми помогнаха да поплаче.“

По интернет

P.S. Текстът продължава с молба, която не е толкова трудна за изпълнение. Поне молитвата можете да казвате, когато се сетите.

Ако дойде момент, в който имате всичко освен Бог, тогава разбирате, че Господ е всичко, от което се нуждате. Отделете 60 секунди и изпратете на друг това послание. Всичко, което трябва да направите, е просто да кажете следната кратка молитва за човека, който ви е изпратил посланието:

„Отче, Господи, благослови всичките ми приятели във всичко, от което ти знаеш, че се нуждаят в този ден. И нека техният живот е пълен със спокойствие, благодеяние и силни така, както те се стремят към теб. Амин!“

Когато пуснете това писмо до петима приятели, включете и този, който ви гое изпратил. С това ще увеличите броя на хората, които се молят за други хора.

После седните и наблюдавайте силата на Бог, работеща за живота ви.

P.S. Пет е добре, но повече е по-добре.

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава първа Тайнствата на християнското въведение Член 3 Тайнството Евхаристия

III. Евхаристията в икономията на спасението Значите на хляба и на виното

1340 Като чества последната Тайна вечеря със Своите апостоли по време на пасхалната трапеза, Иисус даде определен смисъл на еврейската Пасха. И наистина, новата Пасха, преминаването на Иисус при Своя Отец чрез смъртта и Възкресението Си, е предшествана в Тайната вечеря и в отслужването на Евхаристията, която завършва еврейската Пасха и предшества последната Пасха на Църквата в славата на Царството.

„Това правете за мой спомен“

1341 Заповедта на Иисус е да се повтарят делата и думите му, „докле дойде Той“ (1 Кор. 11, 26). Иисус не иска само да си спомняме за Него и за това, което Той направи. Той има предвид литургичното отслужване чрез апостолите и техните приемници на спомена за Христос, Неговия живот, Неговата смърт, Неговото Възкресение и Неговото застъпничество пред Бог.

1342 Още в началото си Църквата е била вярна на заповедта на Господ. За Църквата на Йерусалим е казано:

„И постоянно възчувах в учението на апостолите, в общуването, в хлеболомението и в молитвите. ... И всеки ден единодушно престояваха в храма и преломявайки по къщите хляб, храниха се с весело и чисто сърце“ (Деян. 2, 42, 46).

1343 Особено в „първия ден на седмицата“, т.е. неделния ден, деня на Възкресението на Иисус, християните се събират „да преломят хляб“ (Деян. 20, 7). От онези времена до наши дни отслужването на Евхаристията съществува без прекъсване, така че днес я срещаме навсякъде в Църквата със същата основна структура. Тя е център на живота на Църквата.

1344 И така, от едно до друго отслужване, известявайки Пасхалната Тайна на Иисус „докле дойде Той“ (1 Кор. 11, 26), странствият Божи народ „се приближава през тясната врата на кръста“ (CONCILIO VATICANUM II, Decr. Ad gentes, 1: AAS 58 (1966) 947) към небесното угощение, когато всички избрани ще седнат на трапезата на Царството.

IV. Литургичното отслужване на Евхаристията

Литургията на всички векове

1345 От втори век насам ние имаме свидетелство на св. мъченик Юстин за основните линии на развитие на евхаристичното отслужване. Те са останали неизменени до наши дни във всички големи литургични семейства. Ето какво пише той към 155 г., за да обясни на императора езичник Антонин Пий (138-161 г.) това, което правят християните:

„В деня, наречен „ден на сълънцето“, се събират на едно и също място всички, които живеят в града или в околностите.

Четат се спомените на апостолите и писанията на пророчите, доколкото времето позволява това.

Когато четецът свърши, този, който председателства общността, взима думата, за да подбуди и насычи хората да подражават на тези хубави неща.

След това се изправяме всички заедно и казваме нашите молитви (SANCTUS IUSTINUS, Apologia, 1, 67: CA 1, 184-186 (PG 6, 429), както за нас ... така и за всички останали, където и да са те, за да станем праведни в нашия живот и дела и да бъдем верни на заповедите, за да получим по този начин вечното спасение.

Когато молитвите са привършени, ние се поздравяваме взаимно с целувка.

След това на този, който председателства общността, се донася хляб и чаша с вода, примесена с вино.

Той ги взима и възнася хвалебствия и славословия към Отца на вселената в името на Сина и на Светия Дух и дълго благодари за това, че сме удостоени за тези дарове.

Когато той привърши моленията и молитвите на благодарност, целият присъстващ народ казва: Амин.

След като председателстващият привърши своята благодарност и народът е отговорил, тези, които ние наричаме дякони, разпределят на всички присъстващи хляба и виното с водата „евхаристизирани“ и ги носят на отсъстващите“ (SANCTUS IUSTINUS, Apologia, 1, 65: CA 1, 176-180 (PG 6, 428)).

1346 Литургията на Евхаристията се развива в съответствие с една основна структура, която се е запазила в течение на вековете и до наши дни. Тя се изразява главно в два момента, които образуват една основна единица:

- събирането, литургия на Словото с четения, проповед и обща молитва;

- Евхаристичната литургия с поднасяне на хляба и виното, освещаване с акта на благодарностите и Причастие.

Литургията на Словото и Евхаристичната литургия съставят заедно „едно богослужение“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 56: AAS 56 (1964) 115); в действителност трапезата, пригответа за нас в Евхаристията, е едновременно трапеза на Словото Божие и на Тялото Господне (вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Dei Verbum, 21: AAS 58 (1966) 827).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Апостолически пътувания на папа Бенедикт XVI през 2011 г.

На 7 и 8 май Светият отец ще извърши пастирска визита в Акуилея и Венеция - точно 26 години след посещението на неговия предшественик Иоан-Павел II. Патриархът на Венеция кардинал Анджело Скола изрази своята радост и вълнение от папската визита, наречайки я истински дар.

На 4 и 5 юни той ще посети Хърватска и ще се поклони пред гроба на мъченика за вярата блязгания Алоизи Степинац.

Две седмици по-късно, на 19 юни, папата ще посети италианския диоцез на Сан Марино - Монтефелтро. При оповестяване на визитата епископ Луиджи Негри подчертва, че Римският епископ „ще се срещне с една Църква, която извършва значителни стъпки за възвръщане на християнския народ в едно общество, което преминава през труден момент“.

През август Мадрид е домакин на На Световната младежка среща от 18 до 21 август ще присъства и папата и ще се срещне с хиляди младежи от целия свят. Темата на най-големия световен младежки католически форум е „Вкоренени и утвърдени в Христос, укрепени във вярата“.

На 11 септември Светият отец ще се отправи на пастирска визита в италианския град Ан-

кона по повод закриването на Националния евхаристичен конгрес.

Десет дена по късно - от 22 до 25 септември, той ще посети родната Германия. Трите етапа на визитата предвиждат посещение в Берлин, Фрайбург и Ерфурт. „Посещението на папата ще бъде важен момент в живота не само на нашата Църква, а за цялата страна“, подчертва монс. Роберт Цолич, председател на Епископската конференция на Католическата църква в Германия.

На 9 октомври Светият отец ще посети Ламеция Терме и манастира „Сера Сан Бруно“ в Италия. За тази апостолическа визита епископът на Ламеция монс. Кантафора заяви, че вървящите очакват папата, за да ги окуражи във вярата при посрещането на многобройните трудности в Калабрия.

Последното международно пътуване е предвидено от 18 до 20 ноември в африканската държава Бенин. Посещението е по повод честванията за 150-ата годишнина от евангелизацията на страната. По време на посещението папа Бенедикт XVI ще връчи на африканските епископи Апостолическото наследство от специалния синод за Африка, провел се през октомври 2009 г. във Ватикан.

Индонезия

Зов за помощ от президента Сусилио

Християните в страната се обърнаха с апел към президента Сусилио Бамбанга Юдохойно за по-голяма сигурност и защита от държавата след някои случаи на религиозна нетърпимост. В началото на декември в селището Рансекек протестът на 200 исламски екстремисти е принудил повече от 100 християни да напуснат протестантската черква и два дома, използвани като място за молитва. „Ще продължаваме да се събира ме независимо от последствията и ще настояваме президентът да гарантира възможността да упражняваме нашата вяра без заплахи от страна на радикални групи“, е заявил пред агенция Asianews препо-

добният Хутагаунг.

В Индонезия религиозната нетърпимост срещу християните нараства, допълва агенцията. Въпреки че конституцията признава равното отношение към шестте официални религии, сред които и протестантизма, законът възпрепятства изграждането на култови места за вероизповедания, различни от ислама, и принуждава християните да се събират в собствените си домове. Инцидентът в Рансекек е част от серия сблъсъци между протестанти и мюсюлмани, регистрирани през последните месеци в Бандунг, Западна Ява и Бекаси, близо до Джакарта, където миналата година са били нападнати шест черкви.

Дискриминацията срещу християните в Европа се увеличава

Християните са жертва на дискриминация и нетolerантност в Европа. Списъкът е дълъг: ограничения на свободата на съзнание и изразяване, клевети и осъкъбления чрез медиите, премахване на религиозни символи на публични места и дори вандализъм и насилие. Това е заключението в доклада на Европейската обсерватория по проявите на религиозен и ксенофобия със седалище във Виена, който бе представен на 10 декември м.г. по повод на форума Meeting on Freedom of Religion, свикан от Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОСЕ). Докладът с обем 40 страници разглежда в детайли регистрирани факти и ситуации за период от пет години и посочва, че в различни европейски страни се наблюдава феномен на нетolerантност и дискриминация. Сред страни - Франция, Италия, Гер-

мания, Великобритания и Швеция, както и Турция, Гърция и Албания. „Религиозната свобода е заплашена, особено нейното обществено и институционално измерение - заяви директорът Гудрун Кюглер. - Получаваме много сигнали за премахване на християнски символи, за стереотипно и негативно представяне на християните в медиите и за социалните затруднения пред много християни, които са осмивани или имат неблагоприятен имидж на работното място. Работим за по-голямо съзнание по този проблем в Европа, което е първата стъпка към разрешаването му. Нашата цел са еднаквите права за всички, включително и за християните.“ Докладът завършва със серия от препоръки към европейските правителства, ЕС и международните институции за човешките права.

Литургичните песнопения изразяват радостта на душата от срещата с Бог

Песнопението, което изразява любовта Божия за човека и човешката любов към Бог, е „служение“, което допринася за увеличаване на вярата на цялата Църква. С тези думи папа Бенедикт XVI изрази своята благодарност към младежките хорове „Pueri Cantores“, които прие неотдавна във ватиканската аула „Павел VI“. Младежите - от различни хорове от цял свят, взеха участие в XXXVI конгрес на международната федерация „Pueri Cantores“.

На осем езика папата предаде на всички 4500 хористи, сред които момичета и момчета от 7 до 17 години, своето послание: търсено на правилните думи и ноти, за да се възпее Бог, означава да се докосне със струните на сърцето Божията любов.

Страницата е по материали на

Рим Нов музей на Propaganda Fide

Съкровищница на мисионерска духовност, фигулативно изкуство и етнография, разказващи на широката публика за 400 години мисионерска дейност на Католическата църква - това представлява новият Музей на мисиите, който бе представен на 9 декември в Рим. Той се намира в сградата на Propaganda Fide (на прочутия площад „Испания“), която още от 1627 г. има мисията да известява Евангелието.

Експозицията е разположена на 1250 кв. м и представя истиински шедьоври, разказващи историята на мисиите сред културите на петте континента. „Мисията се иденти-

200 години академия за археология

Папската римска академия за археология навърши 200 години. По този повод на тържествена церемония в Рим бе припомнена нейната история и мисия, както и ценният принос, който тя предлага за съхраняването и повишаването на качеството на античното и средновековното археологично и културно наследство. Сред изказванията трябва да се споменат поздравленията, отправени от кардинал Тарчицио Бертоне, държавен секретар на Светия престол и покровител на академията, и от кардинал Джанфранко Равази, председател на Папския съвет за култура.

„Няма съмнение, че съвременният свят все повече се нуждае от историческа памет... Въпреки че доминиращата култура е непосредствено белязана от „carpe diem“ (лови мига), в човешката ду-

ша рано или късно се въздига неудържимото желание да разберем откъде идваме, по кой път сме поели, за да разберем кой сме и къде отиваме. Това е въпросът за смисъла на живота ни.“ Така държавният секретар кардинал Бертоне обясни стойността и значението на културния принос на Папската римска академия за археология, създадена през 1810 г. А кардинал Равази подчертава: „Един филолог от миналия век с голямо значение - Джорджо Паскуали, през 1920 г. пише, че който не си спомня, той не живее. Паметта не само е възможност за ретроспективен поглед към миналото, а и възможност да разберем себе си, навлизайки в настоящето и отправяйки се към бъдещето. Безпаметният човек не знае нито къде е, нито накъде да тръгне.“

САЩ

Открито писмо в защита на семейството

„Зашитата на семейството - общ дълг“ - това е заглавието на открито писмо, подписано от водачите на няколко големи религиозни общности в САЩ. В него англикани, баптисти, католици, евангелисти, евреи, лутерани, мормони, православни и петдесетници в страната подчертават необходимостта да се защити смильтът на семейния брак и да се съхранят бракът като съюз между един мъж и една жена. „Широкият консенсус между религиозните вероизповедания в ясен - семейната институция не налага на никого религията, но защитава общото благо на всички“, заяви архиепископът на Ню Йорк Тимоти Долън, насърчил за председател на Епископската конференция на Католическата църква в САЩ и един от подписалите писмото. „Вървящи и невървящи признават, че когато за-

конът определя брака като връзка между един мъж и една жена, юридически свързва един баща и една майка на техните деца, укрепвайки основната клетка на обществото.“ Писмото е публикувано на 6 декември м.г., а датата съвпада със съдебното заседание, което оспорва решението на съдията в Калифорния Бог Уолкър, определил през август, че „бракът между един мъж и една жена е лишен от основание“. „Днес е моментът да защитаваме брака и неговия непроменим смильтъ - заяви монс. Долан. - Надяваме се откритото писмо да помогне именно за това.“

12

ИСТИНА

VERITAS

Брой 1 (1446)
януари 2011 г.

тура изпъква новата технология: компютърна база данни дава достъп до над 10 хиляди фотографии на мисионерската агенция Fides, документиращи стотици мисионерски пътувания, обединяващи апостолическото измерение с приключенското. Достъпни са и документи, мисионерски доклади, писма. Успоредно с това посетителите могат да се наслаждават на изобразителното изкуство на неизвестни автори от Африка и Далечния изток, както и на прекрасните платна на Салвадор Роза и Ян ван Блумен. „Целта на музея е да утвърди и представи идентичността и значението на мисионерската конгрегация Propaganda Fide - заяви отец Масимо Ченчи, подсекретар на Конгрегацията за евангелизация на народите. - Защото Църквата е за човека.“